

SOMANS ČAINANI

JAKOPO BRUNO

ilustrācijas

No angļu valodas tulkojusi

Lilija Berzinska

ZVAIGZNE ABC

POSTS

BEZGALĪGIE MEŽI

LAUNPRĀTĪBA

NETIKUMS

SKOLAS DIREKTORA TORNIS

KOKU TUNELIS

NORA

LAUNĀ SKOLA

PUSCELA TILTS

LAUNĀ KRASTS

GRĀVIS

LIELAIS

BEZGALĪGIE MEŽI

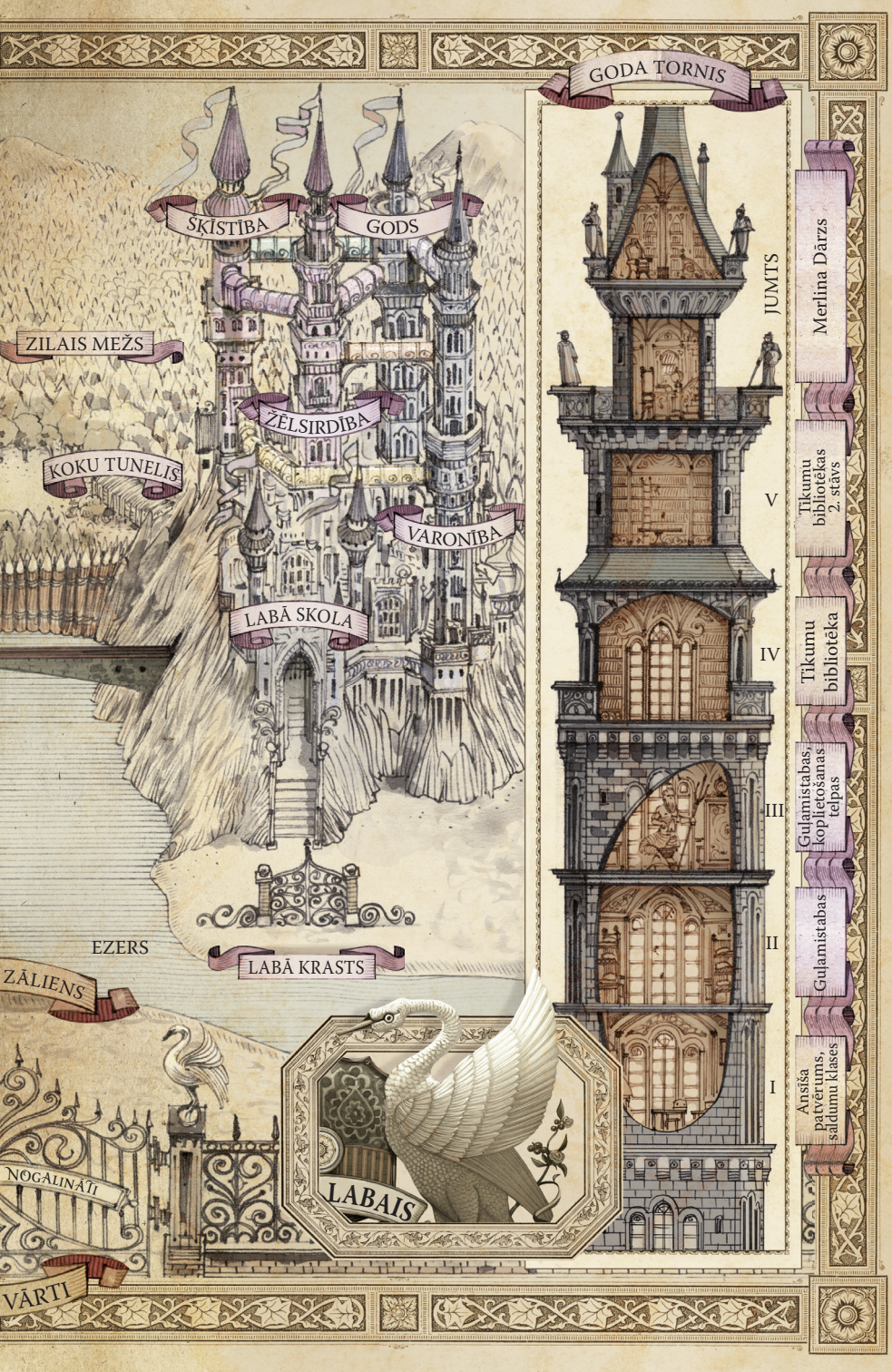

LAUNAIS

PARKĀPEŠĪ TĪKS

SKOLAS

GODA TORNIS

SKĪSTĪBA

GODS

ZILAIS MEZS

ŽĒLSIRDĪBA

KOKU TUNELIS

VARONĪBA

LABĀ SKOLA

JUMTS

Merlina Dārzs

V

Tikumu bibliotēkas 2. stāvs

IV

Tikumu bibliotēka

III

Gulamistabas, koplietošanas telpas

II

Gulamistabas

I

Ansiņa patvērumis, sādmu klases

LABĀ KRASTS

EZERS

ZĀLIENS

LABAIS

NOGALINĀJI

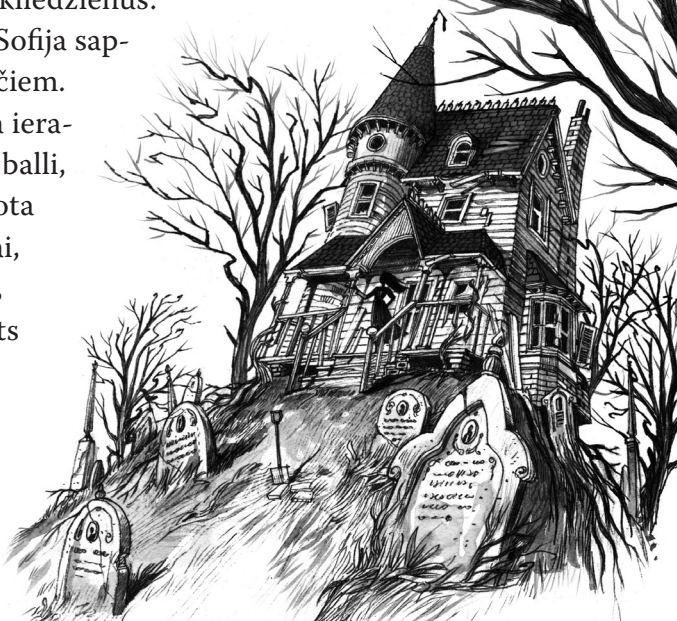
VĀRTI

Princese un ragana

Sofija visu laiku bija gaidījusi, lai kāds viņu nolaupa. Bet pārējie Gavaldonas bērni šonakt nemierīgi grozījās savās gultās. Ja bērnus aizvestu Skolas Direktors, viņi vairs neatgrieztos. Viņi nekad nedzīvotu pilnvērtīgu dzīvi un vairs neredzētu savu ģimeni. Šie bērni šonakt sapnī redzēja sarkanacainu zagli ar nezvēra ķermeni, kurš ir atnācis, lai izrautu viņus no palagiem un aplāpētu kļiedzienus.

Turpretī Sofija sapņoja par prinčiem.

Sofija bija ierasdusies pili uz balli, kas bija sarīkota par godu viņai, un ieraudzīja, ka zālē ir simts precinieku, bet nemana nevienas meitenes.

Te nu beidzot atrodas tādi zēni, kuri ir pelnījuši mani, iedama tālāk, Sofija nodomāja, mirdzošiem un bieziem matiem, zem krekla saskatāmiem stingriem muskuļiem, gludu un iesauļotu ādu, izskatīgi un uzmanīgi, kādiem ir jābūt prinčiem. Taču tieši tad, kad Sofija piegāja pie zēna, kurš šķita labāks par pārējiem, – spoži zilām acīm un spokaini baltiem matiem –, tāds, ap kuru virmoja “un viņi dzīvoja laimīgi līdz mūža galam” sajūta... cauri zāles sienām izlauzās āmurs un sašķaidīja prinčus lauskās.

Sofijas acis atvērās pretī rītam. Āmurs bija īsts. Prinči – ne.

– Tēvs, ja es neizguļos deviņas stundas no vietas, man pietūkst plakstiņi.

– Visi melš, ka šogad paņemšot tevi, – tēvs atteica, ar vecu dēli aiznaglodams meitas guļamistabas logu, kurš nu bija pilnīgi noslēpts aiz atslēgām, tapām un skrūvēm. – Man saka, lai apgriežu tev matus un nosmērēju seju. Varētu padomāt, ka es ticu visām šīm pasaku blēņām. Bet šonakt šeit neviens neiekļūs. Tas nu ir skaidrs. – Par apstiprinājumu teiktajam viņš apdullinoši skaļi uzsita ar āmuru.

Meitene berzēja ausis un, saraukusi pieri, lūkojās uz kādreiz tik jauko logu, kurš tagad izskatījās raganas midzenim piederošs. – Atslēgas! Kāpēc agrāk neviens par tām neiedomājās?

– Es nezinu, kāpēc visi domā, ka tā būsi tu, – tēvs runāja, sviedriem saplacinot sirmos matus. – Ja tās ir labās īpašības, kuras Skolas Direktora jaunsungu interesē, tad viņš paņems Ganildas meitu.

Sofija sasprīnga. – Bellu?

– Viņa ir lielisks bērns. Nes tēvam uz dzirnavām mājās gatavotas pusdienas. Pārpalikumus atdod vecajai ubadzei laukumā.

Sofija saklausīja pārmetumu tēva vārdos. Viņa ne reizi nebija tēvam pagatavojusi sātīgu maltīti, arī pēc mātes nāves ne. Protams, Sofijai tam bija pamatots iemesls (eļļa un dūmi piesārņotu viņas ādas poras), taču meitene saprata, ka šis ir sāpīgs jautājums. Tas gan nenozīmēja, ka viņas tēvs dzīvotu badā. Sofija viņam piedāvāja savus iecienītākos ēdienus: biešu biezeni, brokoļu sautējumu, vārītus spargēļus, tvaicētus spinātus. Viņš nebija kļuvis par tik uzblīdušu lempi kā Bellas tēvs tieši tāpēc, ka Sofija viņam uz dzirnavām nenesa mājās pagatavotu jēra frikasē un siera suflē. Kas attiecas uz ubadzi laukumā, tā vecā grabaža, kaut arī katru dienu sūdzējās par izsalkumu, bija *resna*. Ja Bellai ar to ir kāda saistība, tad viņa nepavisam nebija laba, drīzāk visistākais ļaunuma iemiesojums.

Sofija uzsmaidīja tēvam. – Kā jau tu teici: tās visas ir blēņas. – Viņa izmetās no gultas un aizcirta vannasistabas durvis.

Meitene pētīja sevi spogulī. Neiejūtīgā pamodināšana lika sevi manīt. Viņas līdz viduklim garie mati, kas bija kā zelta krāsas diegi, nespīdēja kā parasti. Nefrīta zaļās acis izskatījās apdzisušas, bet valgās, sarkanās lūpas bija maķenīt sausas. Pat viņas viegli iesārtā persiku krāsas āda bija kļuvusi blāva. *Taču es joprojām izskatos kā princese*, Sofija nosprieda. Tēvs nemanīja to, cik viņa ir īpaša, bet māte gan to bija ievērojusi. “Tu esi pārāk skaista šai pasaulei, Sofij,” – tādi bija mātes pēdējie

vārdi. Viņa bija aizgājusi uz kādu labāku vietu, un tagad to pašu darīs arī Sofija.

Šonakt viņu aizvedīs uz mežu. Šonakt viņa sāks jaunu dzīvi. Šonakt viņa attapsies savā pasakā.

Un tāpēc atbilstoši jāizskatās.

Iesākumā Sofija ādu ierīvēja ar zivju ikriem, kuri smirdēja pēc netīrām kājām, taču pasargāja no pūtītēm. Tad viņa iemasēja ādā ķirbju biezeni, noskaloja to ar kazas pienu un uzklāja uz sejas melones un bruņurupuča olas dzeltenuma masku. Gaidīdama, lai maska nožūst, Sofija izšķirstīja pasaku grāmatu un iemalkoja gurķu sulu, lai āda būtu valgi mīksta. Viņa atšķīra iemīļotāko vietu pasakā, kur ļaunā ragana tiek noripināta no kalna mucā, kurā sadzītas naglas, līdz no viņas pāri paliek tikai no maza puisēna kauliem darinātā rokaspīrde. Lūkodomās uz briesmīgo rotaslietu, Sofija aizdomājās par gurķiem. Un ja nu mežā gurķu nav? Ja nu tos visus ir izlietojušas pārējās princeses? Nav gurķu! Viņa sačokurosies, izkaltīs, viņa...

Uz grāmatas lapām nokrita sausas melones plēksnes. Sofija ieskatījās spogulī un ieraudzīja bažīgi savilktais uzacis. Vispirms sagandētais miegs, un tagad – grumbas. Tādā tempā viņa jau pēcpusdienā izskatīsies pēc raganas. Sofija atslābināja seju un aizdzina domas par dāržeņiem.

Sofijas atlikusī skaistumkopšanas rutīnas daļa varētu aizpildīt duci pasaku grāmatu (pietiks, ja piebildīsim, ka tajā ietilpa zoss spalvas, marinēti kartupeļi, zirga nagi, Indijas riekstu krēms un pudelite govju asiņu). Pēc divu stundu ilgas rūpīgas sakopšanās Sofija iznāca no mājām gaisīgā sārtā kleitā, kristāla augstpapēžu korpēs

un nevainojamā bizē sapītiem matiem. Līdz Skolas Direktora atnākšanai bija atlikusi viena diena, un Sofija bija iecerējusi izmantot ik minūti, lai viņam atgādinātu, kāpēc jānolaupa tieši viņa, nevis Bella, Tabita vai Sabrīna, vai arī kāda cita viltvārde.

Sofijas labākā draudzene dzīvoja kapsētā. Ņemot vērā, cik ļoti Sofijai riebās viss drūmais, pelēkais un slikti apgaismotais, varētu domāt, ka viņa uzņems viesus savā namā vai arī atradīs citu labāko draudzeni. Taču Sofija šonedēļ katru dienu mēroja ceļu līdz namam Kapu pakalna galā, uzmanīdama, lai sejā nenozustu smaids, jo tā galu galā ir labas rīcības pazīme.

Lai tur nokļūtu, gar košiem ezermalas namiņiem ar zaļām dzegām un saules pielietiem tornišiem līdz tumšajai meža malai Sofijai bija jānoiet teju jūdze. Āmuru klauzīnāšana atbalsojās ciemata ieliņās, Sofijai ejot garām tēviem, kuri nagloja ciet durvis, mātēm, kuras taisīja putnubiedēkļus, un uz lieveņiem satupušiem zēniem un meitenēm ar pasaku grāmatās iebāztiem deguniem. Šāds skats nebija neparasts, jo Gavaldonas bērni lielākoties to vien darija kā lasīja pasakas. Taču šodien Sofija manīja, kā viņu acis mežonīgā satraukumā vai aprij ik lappusi, it kā no tā būtu atkarīga dzīvība. Šādus pašus izmisīgus centienus izvairīties no lāsta Sofija bija redzējusi pirms četriem gadiem, taču toreiz vēl nebija pienākusi viņas kāрта. Skolas Direktors paņēma vienīgi tos, kuri bija pārkāpuši pāri divpadsmit gadu sliekšnim un vairs nespēja ilgāk uzdoties par bērniem.

Nu *bija pienākusi* viņas kāрта.

Kāpdama Kapu pakalnā ar piknika grozu rokā, Sofija sajuta dedzināšanu ciskās. Vai šie kāpieni būs padarījuši viņas kājas druknas? Pasaku grāmatās princesēm visām kā vienai bija nevainojamas proporcijas; tajās nebija vietas drukniem augšstilbiem tāpat kā likam degunam vai lielām pēdām. Juzdama nemieru, Sofija centās novērst domas, skaitot iepriekšējā dienā paveiktos labos darbus. Vispirms viņa bija pabarojusi ezera zosis ar lēcu un puravu maisījumu (dabisks caurejas līdzeklis, kurš izvadīs padumjo bērnu ūdenī iesviesto sieru). Tad viņa bija ziedojuši mājās pagatavotu rubiju dzimtas augu sejas toniku pilsētas bāreņu namam (jo, kā viņa apgalvoja apjukušajam aizgādnim, – kārtīgas rūpes par ādu ir pats dižākais varoņdarbs). Visbeidzot viņa ienesa baznīcas tualetē spoguļi, lai cilvēki varētu atgriezties savā solā, izskatīdamies pēc iespējas labāk. Vai ar to nepietiek? Vai šie darbi var būt pielīdzināti pašceptu pīrāgu gatavošanai un veceņu bezpajumtnieču barošanai? Viņas domas satraukti pievērsās gurķiem. Varbūt viņa varētu pa kluso ienest mežā savu gurķu krājumu? Līdz naktij vēl bija daudz laika, lai piekrāmētu somu. Bet vai gurķi ir smagi? Varbūt skola varētu atsūtīt sulaiņus? Varbūt viņai no gurķiem vajadzētu vispirms izspiest sulu...

– Kur tu ej?

Sofija atskatījās. Viņai pretī staroja Redlija zaļzobainais smaids un blāvi rudie mati. Viņš nedzīvoja Kapu pakalna tuvumā, taču viņam bija paradums caurām dienām izsekot Sofiju.

– Satikties ar draudzeni, – Sofija atbildēja.

– Kāpēc tu draudzējies ar raganu? – Redlijs prasīja.

– Agata nav ragana.

– Viņai nav draugu, un viņa ir jokaina. Tāpēc Agata ir ragana.

Sofija savaldījās, lai aizrādītu Redlijam, ka tad jau par raganu jāuzskata arī viņš. Tomēr viņa zēnam uzsmaidīja, lai atgādinātu, ka ir izdarījusi labu darbu, paciešot viņa klātbūtni.

– Skolas Direktors viņu aizvedīs uz Ļaunā skolu, – Redlijs teica. – Tad tev vajadzēs jaunu draugu.

– Viņš aizved divus bērnus, – Sofija iebilda, sasprindzinot žokli.

– Kā otro Skolas Direktors savāks Bellu. Neviens nav labāks par viņu.

Sofijas smaids pagaisa.

– Un es būšu tavs jaunais draugs, – Redlijs bilda.

– Pagaidām man pietiek draugu, – Sofija atcirta.

Redlijs pietvika sarkans kā avenes. – Nu labi... Es tikai padomāju... – Zēns metās prom kā piekauts suns.

Sofija nolūkojās, kā viņa matu ērkulis nozūd lejā no pakalna. *To nu Redlijs šoreiz ir panācis*, viņa nodomāja. Labo darbu un ar varu izspiesto smaidu mēneši pagājuši, un tagad viņa visu ir sabojājusi tā sīceņa dēļ. Kāpēc puiku nevarēja iepriecināt? Kāpēc lai viņa vienkārši nebūtu atbildējusi: “Būšu pagodināta, ja būsi mans draugs”, un dāvājusi tam muļķim mirkli, kuru viņš atmiņā pārcilās gadiem ilgi? Sofija zināja, ka tā būtu saprātīga rīcība, jo Skolas Direktors viņu vērtēs tikpat rūpīgi kā Svētais Nikolass vakarā pirms Ziemassvētkiem. Bet viņa to nespēja. Viņa ir skaista, Redlijs – neglīts. Tikai nelietis spētu viņu maldināt. Skolas Direktoram tas būtu jāsaprot.

Sofija pagrūda vaļā sarūsējušos kapsētas vārtus un sajuta nezāles skrāpējam kājas. Pāri pakalnam no vecu lapu paklāja juceklīgi spraucās ārā veci kapakmeņi. Lai-podama starp tumšajām kapu kopiņām un trūdošajiem zariem, Sofija rūpīgi skaitīja rindas. Viņa nekad neskatījās uz savas mātes kapu, pat bērēs ne, un šodien jau nu noteikti to nedarīs. Iedama garām sestajai kapu rindai, meitene piekala skatienu sēru bērzam un atgādināja sev, kur atradīsies rīt.

Pašā apbedījumu biežnā atradās Kapu pakalna nams numur 1. Tas nebija aiznaglots, un tā durvīm priekšā nebija aizšauta bulta kā mājām pie ezera, taču tas nepadarīja ēku pievilcīgāku. Trepes, kuras veda uz lieveni, pelējums bija iekrāsojis zaļganā krāsā. Nokaltuši bērzi un vītenī locījās gar nama nomelnējušajiem dēļiem, bet augšā kā raganas cepure slējās tumša un asa jumta smaile.

Kāpdama pa čikstošajām lieveņa kāpnēm, Sofija centās nepievērst uzmanību ķiploku un slapja kaķa smakas sajaukumam un novērsa acis no izkaisītajiem bezgalvainiem putniņu liķiem, kuri, bez šaubām, bija šī kaķa upuri.

Viņa piekļauvēja pie durvīm un sagatavojās cīņai.

– Ej prom! – atskanēja skarba balss.

– Tā taču nerunā ar savu labāko draudzeni, – Sofija dūdoja.

– Tu neesi mana labākā draudzene.

– Un kura tad ir? – Sofija jautāja, prātodama, vai Bella būtu pamanījusies nokļūt Kapu pakalnā.

– Nav tava darīšana.

Sofija dziļi ievilka elpu. Viņa negribēja piedzīvot tādu pašu incidentu, kāds bija noticis ar Redliju. – Mēs vakar tik labi pavadījām laiku kopā, Agata. Es iedomājos, ka mēs varētu to atkārtot.

– Tu man nokrāsoji matus oranžus!

– Mēs taču to izlabojām, vai ne?

– Tu vienmēr izmēģini savus krēmus un mikstūras pie manis, lai pārbaudītu, kā tie iedarbojas.

– Vai tad draugi tam nav domāti? – Sofija neatlaidās. – Lai palīdzētu viens otram?

– Es nekad nebūšu tik skaista kā tu.

Sofija centās izdomāt, ko tādu jauku varētu pateikt. Bet viņa domāja pārāk ilgi, jo sadzirdēja, kā kurpes aizklauz prom.

– Tas nenozīmē, ka mēs nevaram būt draudzenes! – Sofija iesaucās.

Pāri lievenim nāca pazīstamais plikais un krunkainais kaķis, kurš ieņurdējās, ieraudzīdams Sofiju. Viņa spēji pagriezās pret durvīm. – Es atnesu cepumus!

Soļu klauzēšana mitējās. – Īstus vai tevis ceptus?

Sofija sarāvās, kaķim zogoties garām. – Mikstus, no sviesta, – kādi tev garšo!

Kaķis uzšņāca.

– Agata, ielaid mani...

– Tu teiksi, ka es nelabi ožu.

– Tu neod nelabi.

– Tad kāpēc tu pagājušoreiz tā teici?

– Tāpēc, ka tu pagājušoreiz odi. Agata, kaķis spļaudās!

– Varbūt viņš sajūt slēptus nolūkus.

Dzīvnieks izlaida nagus.

– Agata, atver durvis!

Kaut kas metās viņai sejā. Sofija iekliedzās. Pa vidu iespraucās roka un notrieca kaķi zemē.

Sofija palūkojās augšup.

– Pļāvējam aptrūkušies putni, – Agata paskaidroja.

Viņas atbaidošais melno matu kupols izskatījās kā ar eļļu ieziests. Meitenes smagnējā, melnā kleita, bezveidīga kā kartupeļu maiss, nespēja apslēpt šaušalīgi bālo ādu un kaulaino kārnumu. Milzīgās acis spiedās ārā no viņas iekritušās sejas.

– Es iedomājos, ka mēs varētu pastaigāties, – Sofija ierosināja.

Agata atspiedās pret durvīm. – Es joprojām cenšos saprast, kāpēc tu ar mani draudzējies.

– Tāpēc, ka tu esi jauka un jautra, – Sofija atbildēja.

– Mana māte apgalvo, ka esmu skarba un īgna. Tādā gadījumā viena no mums melo.

Viņa pastiepa roku pēc Sofijas groza un pavilka malā salveti, atklādama sakaltušus kliju cepumus bez sviesta. Agata iznīcinoši paskatījās uz Sofiju un iegāja atpakaļ mājā.

– Tātad mēs neiesim pastaigāties? – Sofija jautāja.

Agata jau vēra durvis ciet, taču tad ieraudzīja Sofijas sašļukušo seju. It kā Sofija būtu gaidījusi kopīgo pastaigu tikpat ļoti kā Agata.

– Bet ātri. – Agata aizspraucās meitenei garām.

– Un, ja tu izspļausi kaut ko klīrīgu, augstprātīgu vai muļķīgu, es likšu Pļāvējam sekot tev līdz mājām.

Sofija skrēja viņai pakaļ. – Bet tad jau es nedrīkstu runāt!

Pēc četru gadu pārtraukuma bija pienākusi baisā vienpadsmitā mēneša vienpadsmitā nakts. Vakara saules staros laukumā mutuļoja sagatavošanās darbi Skolas Direktora sagaidīšanai. Vīri trina zobenus, izlika lamas un saplānoja nakts sardzi, savukārt sievietes sarindoja bērnus un ķērās pie darba. Skaistajiem nogrieza matus, nosmērēja zobus, bet drēbes saplēsa skrandās. Neizskatīgos noberza, ievīstīja košās drānās un paslēpa zem plīvura. Mātes lūdza saviem uzvedīgākajiem zēniem lamāties un spert māsām, bet nepaklausīgākie tika piekukuļoti, lai iet uz baznīcu un skaita lūgšanas. Turpretī pārējie, sastājušies ierindā, korī dziedāja ciemata himnu “Svētīti tie parastie!”.

Bailes sabiezēja kā lipīga dūmaka. Tumšā šķērsielā miesnieks un kalējs piedāvāja pasakgrāmatas apmaiņā pret padomiem, kā izglābt viņu dēlus. Zem šķība pulksteņtorņa divas māsas rakstīja pasaku ļaundaru sarakstu, lai atrastu tiem kaut ko kopīgu. Bariņš zēnu bija saķēdējies, dažas meitenes paslēpušās uz skolas jumta, bet kāds bērns maskā izlēca no krūmiem, lai nobiedētu savu māti, un uz vietas nopelnīja pērienu. Notiekošajā iesaistījās pat vecā bezpajumtniece, lēkādama vārģa ugunskura priekšā un ķērkdama: – Sadedziniet pasakgrāmatas! Visas ugunī! – Taču viņā neviens neklausījās un grāmatas netika dedzinātas.

Agata neticīgi noelsās. – Kā visa pilsēta var ticēt pasakām?

– Tāpēc, ka tās ir patiesas.

Agata apstājās. – Tu taču netici, ka lēģenda ir patiesa?

– Protams, ticu, – Sofija apstiprināja.

– Tu tici, ka Skolas Direktors nolaupa divus bērnus un aizved viņus uz skolu, kur viens apgūst labo, bet otrs ļauno, un abi nonāk *pasakās*?

– Tieši tā.

– Un pasaki jel: ko *tieši* māca tajā skolā?

– Labā skolā tādiem zēniem un meitenēm kā es māca kļūt par varoņiem un princesēm, iemāca taisnīgi pārvaldīt karaļvalsti un atrast Laimīgās Beigas, – Sofija klāstīja. – Ļaunā skolā māca, kā kļūt par ļaunajām raganām un kuprainiem troļļiem, kā uzlikt lāstus un burties.

– Burties? – Agata ieķiķinājās. – Kas to ir izdomājis? Kāds četrgadnieks?

– Agata, pasakgrāmatās ir pierādījumi. Zīmējumos var redzēt pazudušos bērnus. Džeks, Roze, Salātlapiņa – viņiem katram ir sava pasaka...

– Es neko neesmu redzējusi, jo nelasu stulbas pasakas.

– Kāpēc tad tev pie gultas ir grāmatu kaudze? – Sofija jautāja.

Agata sadrūma. – Paklau, kā var zināt, vai tās grāmatas vispār ir patiesas? Varbūt tā ir grāmatnieka ļaunprātība? Varbūt tā vecāki notur bērnus pa gabalu no meža? Lai kāds arī būtu izskaidrojums, tam nav nekāda sakara ar Skolas Direktoru un ļaunām burvestībām.

– Kurš tad zog bērnus?

– Nevienš. Ik pēc četriem gadiem divi muļķi aizlāvās uz mežu, cerot pārbaudīt vecākus, un tur viņi apmaldās vai arī tos apēd vilki. Tā nu leģenda turpinās.

– Tas ir stulbākais izskaidrojums, kādu man ir gadījies dzirdēt.

– Nedomāju, ka es te esmu tā stulbā, – Agata atcirta.

Tas, ka viņu nosauca par stulbu, lika Sofijas asinīm uzvārīties.

– Tev vienkārši ir bail.

– Kā tad! – Agata iesmējās. – Un kāpēc man būtu jābaidās?

– Tāpēc, ka zini: tu nāksi man līdzi.

Agatas smiekli pārtrūka. Tad viņas skatiens aizslīdēja garām Sofijai un pievērsās laukumam. Ciemata iedzīvotāji blenza uz viņām kā uz noslēpuma atrisinājumu. Labā – sārtajā kleitā, ļaunā – melnajā. Ideāls pāris Skolas Direktoram.

Aizvien vēl sastingusi, Agata vēroja, kā viņā urbjas dučiem izbiedētu acu. Meitenes pirmā doma bija: parīt viņas abas ar Sofiju atkal varēs mierīgi pastaigāties. Savukārt Sofija skatījās, kā bērni pūlas iegaumēt seju, ja nu kādu dienu viņa parādītos pasakgrāmatās. Sofija vispirms iedomājās: vai arī uz Bellu bērni ir lūkojušies tāpat?

Tad Sofija pūlī pamanīja Bellu.

Noskūtu galvu, netīrās drēbēs meitene bija nometusies uz ceļiem un kā prātu zaudējusi ar dubļiem smērēja seju. Sofijai aizrāvās elpa. Bella bija tāda pati kā visi pārējie. Viņa gribēja laicīgu laulības dzīvi ar vīrieti,

kurš kļūs resns, slinks un prasīgs. Bella gribēja ēdiena gatavošanas, uzkopšanas un šūšanas vienmuļo ikdienu. Viņa gribēja šķūrēt netīrumus, slaukt aitas un kaut kviecošas cūkas. Viņa gribēja sapūt Gavaldonā, līdz viņas āda kļūs pleķaina un izkritīs zobi. Skolas Direktors nemūžam nepaņems Bellu. Bella nav princese. Viņa ir... nekas.

Sofija uzvaroši staroja, lūkodamās uz nožēlojamiem ciemata iedzīvotājiem, un tīksminājās viņu skatienos kā mirdzošos spoguļos.

– Iesim, – teica Agata.

Sofija pagriezās. Agatas acis bija kā piekaltas pūlim.

– Uz kurieni?

– Prom no cilvēkiem.

Saulei sarūkot līdz sarkanai lodei, divas meitenes – skaistā un neglītā – sēdēja sāns pie sāna ezera krastā. Sofija zīda somiņā krāmēja gurķus, bet Agata meta ūdenī aizdedzinātus sērkokciņus. Pēc desmitā sērkokciņa draudzene pārmetoši palūkojās uz viņu.

– Tas mani nomierina, – Agata paskaidroja.

Sofija pūlējās somiņā iebāzt pēdējo gurķi. – Kāpēc tāda meitene kā Bella vēlas palikt šeit? Kurš izvēlētos *šejieni*, nevis pasaku?

– Un kurš izvēlētos *uz visiem laikiem* pamest ģimeni? – Agata nošņācās.

– Tu domā: izņemot mani, – iebilda Sofija.

Viņas apklusā.

– Vai tu kādreiz ieprātojies, sak, kur gan aizgājis mans tēvs? – Sofija jautāja.

– Es jau teicu – viņš aizgāja, kad es piedzimu.

– Bet uz kurieni? Mums apkārt ir meži. Pēkšņi tā pazust... – Sofija apcirtās. – Varbūt viņš atrada ceļu uz pasakām? Varbūt viņš atklāja burvju portālu. Varbūt viņš tevi gaida otrā pusē!

– Bet varbūt viņš atgriezās pie sievas un izlikās, ka manis nav, un pirms desmit gadiem gāja bojā negadījumā dzirnavās.

Sofija iekodās lūpā un atkal pievērsās gurķiem.

– Kad es tevi apciemoju, tavas mātes nekad nav mājās.

– Viņa tagad iet uz pilsētu, – Agata sacīja. – Mājās trūkst pacientu. Varbūt pie vainas ir vieta.

– Droši vien tā ir, – Sofija piebalsoja, labi zinot, ka Agatas mātei neviens neuzticētu ārstēt pat izsitumus, nemaz nerunājot par īstu kaiti. – Nedomāju, ka cilvēki justos omulīgi kapsētā.

– Kapsētām ir savi plusi, – Agata iebilda. – Nekādu ziņkārīgu kaimiņu. Nekādu tirdzniecības aģentu. Nekādu šaubīgu draugu, kuri atnes sejas maskas un diētiskos cepumus un apgalvo, ka tu nonāksi Burvju pasaku valstības Ļaunajā skolā. – Viņa ar baudu aizšāva sērko-ciņu.

Sofija nolika savus gurķus. – Ak tad es esmu šaubīga?

– Kurš tev lūdza uzrasties? Man vienai klājās gaužām labi.

– Tu vienmēr mani ielaid.

– Tāpēc, ka tu vienmēr izskaties tik vientuļa, – atbildēja Agata. – Un man tevis žēl.

– Tev žēl *manis*? – Sofijai iekvēlojās acis. – Tev ir palaimējies, ka pie tevis vispār kāds nāk. Tev ir palaimējies, ka tāda meitene kā es grib būt tava draudzene. Tev palaimējies, ka tāda kā es ir *tik laba*.

– Es zināju! – Agata iegavilējās. – Es esmu tavš labais darbs! Tikai bandinieks tavā stulbajā fantāzijā!

Sofija ilgu laiku nebilda ne vārda.

– Varbūt es arī kļuvu par tavu draudzeni, lai atstātu iespaidu uz Skolas Direktoru, – viņa beidzot atzinās.

– Taču tagad tas ir kas vairāk.

– Jo es tevi pieķēru, – Agata noņurdēja.

– Jo tu man patīc.

Agata paskatījās uz Sofiju.

– Te mani neviens nesaprot, – meitene sacīja, skatīdamās uz savām rokām. – Bet tu saproti. Tu redzi, kāda es esmu. Tāpēc es turpināju nākt. Tu vairs neesi mans labais darbs, Agata. – Sofija palūkojās uz viņu. – Tu esi mana draudzene.

Agatas kakls koši pietvīka.

– Kas vainas? – Sofija sarauca uzacis.

Agata saguma. – Vienkārši, hm... Es... es, hm... neesmu radusi pie draugiem.

Sofija pasmaidīja un saņēma viņas roku. – Tagad mēs būsīm draudzenes jaunajā skolā.

Agata norūcās un izrāva roku. – Citiem vārdiem sakot, lai es nolaistos līdz tavam inteliģences līmenim un izliktos, ka ticu tam visam. Kāpēc *man* jānonāk neliešu skolā? Kāpēc visi izvēlējušies *mani* par Ļaunuma pavēlnieci?

– Neviens neapgalvo, ka esi ļauna, Agata. – Sofija nopūtās. – Tu vienkārši esi citāda.

Agata samiedza acis. – Kādā ziņā *citāda*?

– Nu, piemēram, tu vienmēr ģērbies melnā.

– Jo melns tik ātri nesasmērējas.

– Tu nekad neej laukā no mājas.

– Lai cilvēki uz mani neblenž.

– Konkursā “Radi savu pasaku” tavējā noslēdzās ar to, ka Sniegbaltīti apēda maitasputni, bet Pelnrušķīte noslīcinājās vannā.

– Man šķita, ka šādas beigas ir labākas.

– Dzimšanas dienā tu man uzdāvināji beigtu vardi.

– Lai tev atgādinātu, ka mēs visi beigās nomirsim un sapūsīm pazemē, kur mūs ēdis tārpis, tāpēc mums jāpriecājas par dzimšanas dienām, kamēr mums tādas ir. Man šķita, ka tā ir dziļa doma.

– Agata, Helovīnā tu pārgērbies par *līgavu*.

– Kāzas ir baisas.

Sofija pablenza uz viņu.

– Labi. Es esmu mazliet *citāda*. – Agatas acis zveroja. – Nu un?

Sofija vilcinājās. – Vienkārši pasakās *citāda*is parasti izrādās, khm... *ļaukais*.

– Tu gribi pateikt, ka es kļūšu par Galveno Ragana? – Agata aizvainota pajautāja.

– Es gribu pateikt: lai kas arī notiktu, mums ir izvēle, – Sofija laipni atbildēja. – Mēs abas izvēlēsimies, kā mūsu pasaka beidzas.

Agata brīdi klusēja. Tad viņa pieskārās Sofijas rokai. – Kāpēc tu tik ļoti gribi tikt no šejienes prom? Un pat notici pasakām, kuras – tu pati zini – ir izdomātas?

Sofijas skatiens sastapa Agatas lielās, sirsnīgās acis. Pirmoreiz viņa ļāvās šaubām.

– Tāpēc, ka es nevaru dzīvot šeit, – Sofija atbildēja, balsij aizlūstot. – Es nevaru dzīvot parastu dzīvi.

– Jocīgi, – Agata teica. – Tāpēc arī tu man patīc.

Sofija pasmaidīja. – Tāpēc, ka arī tu to nevari?

– Tāpēc, ka tu man liec justies parastai. Un tas ir vienīgais, ko es jebkad esmu gribējusi.

Ielejā pulkstenis spalgi un drūmi nosita sešas vai septiņas reizes – viņām bija zudusi laika izjūta. Zvana atbalsij saplūstot ar tālajiem trokšņiem ciemata laukumā, Sofija un Agata iedomājās vēlēšanos. Meitenes gribēja arī nākamajā dienā joprojām būt kopā.

Lai kur arī viņas atrastos.

Nolaupīšanas māksla

Kad rietēja saule, bērni jau bija paslēpti aiz atslēgām. Caur guļamistabu slēgiem viņi lūrēja uz savām ar lāpām bruņotajām māsām, vecmāmiņām un tēviem, kas bija izkārtējušies ap tumšo mežu, izaicinot Skolas Direktoru šķērsot viņu uguns apli.

Kamēr drebošie bērni ciešāk pievilka logu skrūves, Sofija gatavojās savējo atvērt.

Viņa gribēja, lai laupīšana būtu pēc iespējas ērtāka.

Iebarikādējušies savā istabā, viņa sakārtoja matadatas, knaiblītes un nagu vilītes un ķērās pie darba.

Pirmā nolaupīšana notika pirms divsimt gadiem. Dažus gadus tika paņemti divi zēni, citus – divas meitenes, gadījās arī, ka zēns un meitene. Vecums svārstījās: vienam varēja būt sešpadsmit, otram – četrpadsmit vai arī abiem varēja būt tikko apritējuši divpadsmit gadi. Kaut arī sākotnēji šī izvēle šķita nejauša, drīz vien shēma tomēr kļuva skaidra. Viens no bērniem allaž bija skaists un labs – tāds, kādu sev gribētu visi vecāki. Savukārt otrs bija neizskatīgs un dīvains, izstumtais jau kopš dzimšanas. Pretmetu pāris, izraudzīts no bērnu vidus, tika aizvests uz neatgriešanos.

Protams, ciemata iedzīvotāji vainoja lāčus. Neviens Gavaldonā savu mūžu nebija redzējis lāci, taču tas tikai nostiprināja apņemšanos plēsoņu atrast. Pēc četriem gadiem, kad pazuda vēl divi bērni, ciemata iedzīvotāji atzina, ka viņiem jābūt konkrētākiem, un par grēkāžiem pasludināja *melnos* lāčus – tik melnus dzīvniekus, kuru melnums saplūda ar nakti. Bet, kad ik pēc četriem gadiem bērni turpināja pazust, ciemata iedzīvotāji pievērsās vispirms alu lāčiem, pēc tam – spoku lāčiem, tad – nomaskētiem lāčiem... Līdz beidzot kļuva skaidrs, ka lāči vispār nav pie vainas.

Kamēr ārkārtīgi satrauktie ciematnieki attīstīja aizvien jaunas teorijas (piltuvveida kritenes teorija, lidojošā cilvēkējā teorija), Gavaldonas bērni sāka ievērot kaut ko aizdomīgu. Ciemata laukumā, pētīdami dučiem plakātu ar pazudušiem bērniem, viņi pamanīja, ka šo zēnu un meiteņu sejas šķiet savādi pazīstamas. Tieši tad

viņi atvēra savas pasakgrāmatas un atrada tajās nolauptos bērnus.

Džeks, kurš tika paņemts prom pirms simts gadiem, nemaz nebija novecojis. Te nu bija uzgleznots viņa portrets: ar tiem pašiem izspūrušajiem matiem, bedrītēm vaigos un šķībo smaidu, kurš tik ļoti patika Gavaldonas meitenēm. Tikai tagad viņa piemājas dārziņā auga garā pupa, un viņam bija uzradusies vājība uz burvju pākšaugiem. Tikmēr Anguss, spicausainais, vasarraibumainais huligāns, kurš kopā ar Džeku bija pazudis tajā pašā gadā, bija pārvērties par spicausaino un vasarraibumaino milzi Džeka garās pupas galā. Abi zēni bija nonākuši pasakā. Taču tad, kad bērni izvirzīja savu pasakgrāmatu teoriju, pieaugušie uz to atbildēja tā, kā jau viņi visbiežāk dara, – nopaijāja bērniem galvu un no jauna pievērsās kritenēm un cilvēkēdājiem.

Taču tad bērni vecākiem parādīja pazīstamākās sejas. Pirms piecdesmit gadiem nolaupītā piemīlīgā Anja, tagad uzgleznota kā Mazā Nāriņa, sēdēja uz mēness apspīdētas klints, savukārt cietsirdīgā Estra bija kļuvusi par nekrietno Jūras Raganu. Filips, mācītāja krietnais dēls, bija pārvērties par Mazo Viltīgo Drēbnieku, turpretī uzpūtīgā Gula baidīja bērnus kā Meža Ragana. Vesels pulks pa pāriem nolaupīto bērnu bija atradis jaunu dzīvi pasakgrāmatu pasaulē. Viens – kā labais, otrs – kā ļaunais.

Grāmatas nāca no Dovila kunga grāmatnīciņas – sasmakuša ūķa starp Miklas beķereju un krogu “Mariņētā cūka”. Problēma, protams, bija tāda: kur Dovila kungs ņem pasakgrāmatas?

Reizi gadā, iepriekš nevienam nezinot, kādā rītā viņš ieradās savā veikaliņā, kurā to gaidīja grāmatu kaste – četras pavisam jaunas pasakas, no katras pa vienam eksemplāram. Tad Dovila kungs uzkāra pie durvīm zīmīti “Uz nenoteiktu laiku slēgts”. Pēc tam dienu pēc dienas tupēja paligtelpā un rūpīgi ar roku pārrakstīja jaunās pasakas, līdz viņam bija pietiekami daudz grāmatu katram Gavaldonas bērnam. Savukārt noslēpumainie grāmatu oriģināli kādu rītu uzradās veikala skatlogā, un tā bija zīme, ka Dovila kungs beidzot ir pabeidzis savu nogurdinošo darbu. Tad viņš atvēra veikala durvis trīs jūdžu garai rindai, kura aizvijās pāri laukumam, gar pakalnu pakājēm un ap ezeru, kurā stāvēja pēc jauniem stāstiem izslāpušie bērni un vecāki, kas izmisīgi vēlējās izdibināt, vai kāds no pazudušajiem bērniem nav uzradies šīgada pasakās.

Lieki piebilst, ka Vecāko padomei bija daudz jautājumu, kas uzdodami Dovila kungam. Uz jautājumu, kurš sūta šīs grāmatas, grāmatnieks atbildēja, ka viņam neesot ne mazākās nojausmas. Jautāts, cik sen grāmatas uzrodas, Dovila kungs atbildēja, ka nespēj atcerēties laiku, kad grāmatas nebūtu parādījušās. Tincinot, vai viņš jebkad ir apšaubījis grāmatu pārdabisko parādīšanos, Dovila kungs attraucis: – No kurienes tad vēl var uzrasties pasakgrāmatas?

Tad Vecāko padome ievēroja vēl kaut ko Dovila kunga grāmatās. Visi ciemati tajās izskatījās uz mata kā Gavaldona. Tie paši ezermalas namiņi ar krāsainajām dzegām. Tās pašas violetās un zaļās tulpes, kas aug gar šaurajiem, dubļainajiem celiņiem. Tie paši avenšarkanie

rati, veikalīņi ar koka letēm, dzeltenā skolas ēka un šķībais pulksteņtornis – tikai tas viss uzzīmēts kā fantāzija, kura atrodas aiz trejdeviņiem kalniem. Šiem pasakgrāmatu ciematiņiem bija tikai viens uzdevums: iesākt pasaku un to pabeigt. Viss pārējais starp sākumu un beigām risinājās tumšajos un bezgalīgajos mežos, kuri ieskāva pilsētiņu.

Tieši tad cilvēki ievēroja, ka arī Gavaldonu ieskauj tumši un bezgalīgi meži.

Toreiz, kad bērni tikko sāka pazust, ciemata iedzīvotāji iebrazās mežā, lai bērnus atrastu, taču viņus apturēja vētras, plūdi, cikloni un krītoši koki. Kad ļaudis galā izlauza sev ceļu cauri mežam, viņi atrada miestu, kas slēpās aiz kokiem, un, alkdami atriebes, to ielenca. Taču izrādījās, ka tas ir viņu pašu ciematiņš. Tik tiešām: lai kur arī ciemata iedzīvotāji iegāja mežā, viņi atgriezās sākotnējā vietā. Šķita, ka mežs nevēlas atdot atpakaļ bērnus. Un kādu dienu ciemata iedzīvotāji atklāja, kāpēc.

Dovila kungs bija beidzis izsainot tāgada pasaku grāmatas, kad ievēroja kastes ielocē lielu plankumu. Pataustījis ar pirkstiem, grāmatnieks atklāja, ka tas ir nenožuvis tintes traips. Palūkojies tuvāk, Dovila kungs ieraudzīja zīmoga nospiedumu, kurā savijies melns un balts gulbis. Virs tiem bija trīs burti:

L Ļ S

Viņam nebija vajadzības minēt, ko šie burti nozīmē. Zīmoga apakšā bija uzrakstīts pilnais nosaukums. Sīki,

melniem burtiem rakstīti vārdi ciematam vēstīja, kurp tiek aizvesti bērni.

LABĀ UN ĻAUNĀ SKOLA

Bērnu nolaupīšanas turpinājās, taču tagad zaglim bija vārds.

Ļaudis viņu iesauca par Skolas Direktoru.

Dažas minūtes pēc desmitiem Sofija atvilka no loga pēdējo bultu un ar krakšķi atvēra slēgus. Meitene varēja saskatīt meža malu, kur viņas tēvs Stefans stāvēja līnijā kopā ar citiem sargiem. Tomēr atšķirībā no pārējiem tēvs neizskatījās satraukts: viņš smaidīja, uzlicis roku uz atraitnes Honoras pleca. Sofija saviebās. Viņa nevarēja saprast, ko tēvs tajā sievietē ir atradis. Sensenos laikos viņas māte bija tikpat nevainojama kā pasaku karaliene. Turpretī Honorai bija maza galva, apaļš rumpis, un viņa izskatījās pēc tītara.

Tēvs kaut ko nerātīgi iečukstēja atraitnes ausī, un Sofijas vaigi iekvēlējās. Ja nolaupīšana draudētu Honoras mazajiem dēlēniem, viņš būtu drūms kā nāve. Tiesa gan, saulrietā Stefans viņu ieslēdza, noskūpstīja, gādīgi tēlodams mīlošu tēvu. Taču Sofija zināja patiesību. Meitene to redzēja tēva sejā katru savas dzīves dienu. Tēvs Sofiju nemilēja. Tāpēc, ka viņa nebija zēns. Tāpēc, ka meita neatgādināja tēvam viņu pašu.

Un tagad viņš gribēja apprecēt to bestiju. Piecus gadus pēc Sofijas mātes nāves šāds solis nešķīta nepiedienīgs vai bezjūtīgs. Viņi vienkārši apmainīsies zvērestiem,

un Stefanam būs divi dēli, jauna ģimene un jauns sākums. Tomēr, lai to atļautu Vecāko padome, viņam bija nepieciešama meitas svētība. Pāris reižu, kad tēvs bija mēģinājis par to runāt, Sofija mainīja sarunas tematu, skaļi smalcināja gurķus vai uzsmaidīja tēvam tā, kā viņa smaida Redlijam. Un tēvs vairs netika pieminējis Honoru.

Tas glēvulis varēs viņu apprecēt, kad manis šeit nebūs, Sofija nodomāja, zvērojošām acīm caur slēgiem skatoties uz tēvu. Kad Sofija būs pazudusi, tad gan viņš meitu novērtēs. Kad viņas vairs nebūs, tēvs sapratis, ka Sofiju neviens nespēj aizstāt. Tikai tad, kad viņas vairs nebūs, tēvs sapratis, ka ir radījis ko labāku par dēlu.

Viņš ir radījis princesi.

Sofija ar lielu rūpību izlika uz palodzes piparkūku sirdis Skolas Direktoram. Pirmo reizi mūžā viņa tās bija pagatavojusi ar cukuru un sviestu. Galu galā šīs piparkūkas bija īpašas. Tā bija zīme, ka viņa dosies prom labprātīgi.

Iegrimdama spilvenā, Sofija aizvēra acis, nevēloties redzēt atraitnes, tēvus un nožēlojamo Gavaldonu, un ar smaidu sejā skaitīja sekundes līdz pusnaktij.

Tiklīdz Sofijas galva logā vairs nerēgojās, Agata sastūķēja piparkūku sirdis sev mutē. *Vienīgais, ko tās pievilinās, ir žurkas,* viņa nosprieda, bārstot drupatas uz savām melnajām, bezveidīgajām tupelēm. Agata nožāvājās un devās ceļā, pilsētiņas pulksteņa rādītājiem rāpojojot pāri stundas ceturksnim.

Pēc kopīgās pastaigas, atvadījusies no Sofijas, Agata bija gājusi mājup, taču nespēja tikt vaļā no domām, ka

draudzene metīsies mežā, lai atrastu to muļķu un plānprātiņu skolu, un galu galā viņu nobadīs mežacūka. Tāpēc Agata atgriezās Sofijas dārzā un, paslēpusies aiz koka, gaidīja, klausīdamās, kā Sofija attaisa logu (dziedādama stulbo dziesmiņu par princesēm), sasaiņo mantas (dziedot dziesmu par kāzu zvaniem), uzkrāsojas un uzvelk labāko kleitu (“Visiem patīk princeses rozā tērpos”?) un beidzot (beidzot!) ielien gultā. Agata ar tupeļēm iespieda zemē pēdējās drupačas un sāka vilkties uz kapsētas pusi. Sofija bija drošībā un rīt pamodīsies, juzdamās kā pēdējā stulbene. Agata to nebāzīs degunā. Tagad viņa Sofijai būs vajadzīga vēl vairāk, un viņa draudzeni atbalstīs. Šeit, šajā drošajā, noslēgtajā pasaulē, viņas abas izveidos pašas savu paradīzi.

Stampādama augšup pa nogāzi, Agata ievēroja tumšas loku lāpām izgaismotajā meža pierobežā. Acīmredzot par kapsētu atbildīgie sargi nosprieduši, ka šejienes iemītniekus nav vērts aizstāvēt. Cik vien Agata spēja atcerēties, viņai ir piemītis talants likt cilvēkiem doties prom. Bērni no viņas muka kā no asinssūcēja sikspārņa. Viņai ejot garām, pieaugušie spiedās ciešāk pie sienām, baidīdamies, ka Agata varētu viņus nolādēt. Pat kapsētas uzraugi bēga prom, ieraudzījuši pakalnā Agatu. Ar katru gadu čuksti ciematā pieņēmās spēkā: *ragana*, *ļaudare*, *Ļaunā skola*, un viņa sāka meklēt aizbildinājumus, lai neietu laukā. Vispirms vairākas dienas, tad – nedēļas, līdz beidzot viņa klīda pa savu kapsētas māju kā rēgs.

Sākumā Agata varēja atrast visdažādākos veidus, kā sevi izklaidēt. Viņa rakstīja dzeju (vislabākie dzejoļi bija “Nožēlojamā dzīve” un “Paradīze ir kapsēta”), zīmēja

Pļāvēja portretus, no kuriem pelēm bija vairāk bail nekā no paša kaķa, un pat izmēģināja roku pasaku grāmatas rakstišanā: lūk, “Drūmās beigas” – par brīnišķīgiem bērniem, kuri iet bojā briesmīgā nāvē. Taču viņai nebija neviena, kam to visu parādīt, līdz kādu dienu pie durvīm piekļāvēja Sofija.

Pļāvējs nolaizīja Agatas potītes, kad viņa nostājās uz čikstošā lieveņa. Iekšā bija dzirdama dziedāšana:

*“Kur Mežos ir apslēpta Nora,
Slejas Labā un Ļaunā skola...”*

Agata izbolīja acis un pagrūda vaļā durvis.

Viņas māte, uzgriezusi muguru, liksmi dziedāja, ceļasomā saiņojot melnus apmetņus, slotaskātus un raganu cepures ar smailu galu.

*“Divi torņi kā dvīņu galvas:
Viens – sirdsšķīstajiem,
Otrs – ļaunajiem;
Visi ceļi no turienes ciet.
Tava vienīgā izeja –
Pasakai cauri iet...”*

– Esi iecerējusi eksotisku atvaļinājumu? – Agata jautāja. – Pēdējo reizi, kad pārbaudīju, no Gavaldonas nebija iespējas tikt prom, ja vien neesi izaudzējusi spārnus.

Kalisa pagriezās. – Domā, ar trim apmetņiem pietiks? – viņa prasīja, izbolījusi acis, matiem kā speķaina melna ķivere.

Agata saviebās, saskatot lielo līdzību starp māti un sevi. – Tie ir pilnīgi vienādi, – viņa nomurmināja. – Kāpēc tev vajag trīs?

– Ja nu tev viens būs jāaizdod draudzenei, mīļā.

– Tie ir *man*?

– Esmu iesaiņojusi divas cepures, ja nu viena tiek samīcīta, slotaskātu, ja nu viņējais nelabi odīs, kā arī dažas pudelītes suņu mēļu, ķirzaku kāju un varžu pirkstu. Kas zina, cik ilgi ir noturēti viņu brūvējumi.

Agata jau zināja atbildi, tomēr tik un tā pajautāja:

– Māt, kāpēc man vajadzīgi apmetņi, cepures un varžu pirksti?

– Jauno raganu sagaidīšanai, protams! – Kalisa novīteroja. – Tu taču nevari ierasties Ļaunā skolā un izskatīties pēc amatieres.

Agata nometa tupeles. – Aizmirsīsim par to, ka miesta *dakteris* tic tam visam. Kāpēc ir tik grūti pieņemt, ka es šeit esmu laimīga? Man ir viss, kas man ir vajadzīgs. Mana gulta, kaķis un draudzene.

– Nu tev gan vajadzētu mācīties no draudzenes, mīļā. Vismaz *viņa* grib kaut ko no dzīves, – Kalisa aizrādīja, aizšaudama ciet somu. – Tiešām, Agata, vai var būt vēl labāks liktenis nekā būt par pasaku raganu? Es savulaik sapņoju, ka nonākšu Ļaunā skolā! Taču Skolas Direktors savāca to idiotu Svenu, kuru pasakā “Nederīgais cilvēkēdājs” beidzot piemulķoja un aizdedzināja princese. Tas mani nepārsteidz. Tas zeņķis tikko spēja sašņorēt sev kurpes. Esmu pārliecināta: ja Skolas Direktors būtu varējis izvēlēties vēlreiz, viņš aizvestu mani.

Agata ieslīdēja zem segām. – Nujā, ikviens šajā miestā uzskata, ka tu esi ragana, tā ka tava vēlēšanās galu galā ir piepildījusies.

Kalisa apcirtās riņķī. – Mana vēlēšanās ir, lai tu tiec prom no šejienes, – viņa nošņācās, bet acis satumsa kā akmeņogles. – Šī vieta tevi padarījusi vāju, slinku un bailīgu. Es šeit vismaz kaut ko esmu sasniegusi. Tu tikai nīksti un pūsti, kamēr Sofija atnāk tevi izvest laukā kā suni.

Agata satriekta palūkojās uz māti.

Kalisa līksmi pasmaidīja un atkal pievērsās mantu saiņošanai. – Bet parūpējies gan par savu draudzeni, mīļā. Labā skola var šķist kā rožu klēpis, taču viņu tur gaida pārsteigums. Bet tagad liecies gulēt. Skolas Direktors jau drīz ieradīsies, un viņam būs vieglāk, ja tu gulēsi.

Agata pārvilka segu pāri galvai.

Sofija nespēja iemigt. Jau piecas minūtes pāri pusnaktij, bet no nelūgtā viesā ne miņas. Viņa nometās gultā uz ceļiem un palūrēja caur slēgiem. Gavaldonai apkārt tūkstoš cilvēku liels apsardzes pūlis vicināja lāpas, lai izgaismotu mežu. Sofija uz to drūmi nolūkojās. *Kā viņš tiks tiem garām?*

Tieši tad meitene ievēroja, ka uz palodzes atstātās sirdis bija pazudušas.

Viņš jau ir klāt!

Pa logu izlidoja trīs sārtas sasaiņotas ceļasomas, kam sekoja divas kristāla korpēs iemauktas pēdas.

Agata pietrūkās gultā sēdus, slikta sapņa iztrūcināta. Pāri istabai skanēja Kalisas skaļā krākšana, bet

viņai blakus gulēja Pļāvējs. Līdzās Agatas gultai atradās aizdarītā ceļasoma ar uzkrīcelētu norādi “Agata no Gavaldonas, Kapu pakalna ceļš 1”, un turpat bija arī ceļojumam paredzētais maisiņš ar medus kēksiņiem.

Košļājot vienu, Agata lūkojās pa ieplīsušo logu. Lejā ciešā aplī kvēloja lāpas, taču šeit, Kapu pakalnā, bija atstāts tikai viens drukns sargs, kura rokas bija tik lielas kā Agatas augums, bet kājas – kā vistas stilbiņi. Viņš centās neaizmigt, cilādams salauztu kapakmeni kā svara stieni.

Agata iekodās pēdējā medus kēksiņā un paskatījās uz tumšo mežu.

Viņai pretī lūkojās spožas zilas acis.

Agata aizrijās un ienira atpakaļ gultā. Viņa lēnām pacēla galvu. Laukā nekā nebija. Arī sarga.

Tad meitene ieraudzīja sargu ar nodzestu lāpu bezsamaņā guļam uz salauztā kapakmens.

No viņa prom zagās kaulaina, uzkumpusi cilvēka ēna. Ķermenis tai nebija pievienots.

Ēna bez mazākās steigas peldēja pāri kapiem. Tā izslidēja pa vārtiem un zagšus devās lejā pa nogāzi pretī uguns apspīdētajam Gavaldonas centram.

Agata juta, kā rikli sažņaudz šausmas. Viņš bija īsts. Lai kas viņš arī būtu.

Un viņš negrib mani.

Pār viņu nolija atvieglojums, kam sekoja jauns panikas vilnis.

Sofija.

Viņai jāuzmodina māte, jāsauc palīgā, viņai jā... Nav laika.

Izlikdamās guļam, Kalisa dzirdēja Agatas steidzīgos soļus, tad durvju aizvēšanos. Viņa ciešāk apskāva Pļāvēju, gādājot, lai kaķis nepamostas.

Sofija tupēja aiz koka, gaidīdama, kad Skolas Direktors viņu sagrābs.

Viņa gaidīja. Un gaidīja. Tad viņa kaut ko ievēroja zemē.

Pēdu nospiedumos vīdēja cepumu drupačas. Tie bija tik klamzīgu, tik riebigu tupeļu nospiedumi, ka šādi apavi varēja piederēt tikai vienam cilvēkam. Sofija savilka dūres, bet viņas asinis vārijās...

Rokas aizsedza muti, un viņa tika iestumta pa logu atpakaļ istabā. Sofija uz galvas iekrita gultā un, apcirtusies riņķī, ieraudzīja Agatu. – Tu, nožēlojamais tārps, kas lien citu darišanās! – viņa iekliedzās, pirms ievēroja izbailes draudzenes sejā. – Tu viņu redzēji! – Sofija noelsās.

Agata vienu roku uzlika uz Sofijas mutes, bet ar otru piespieda pie matrača. Sofijai pretojoties, Agata palūrēja pa logu. Uzkrumpusi ēna slidēja cauri Gavaldonas laukumam, garām neko neredzošam bruņotajam sargam taisnā ceļā uz Sofijas mājām. Agata apspieda kliedzienu. Sofija izlauzās no viņas tvēriena un saķēra Agatas plecus.

– Viņš ir skaists? Kā princis? Vai parasts skolas direktors ar brillēm, vesti un...

BUMS!

Sofija un Agata lēnām pagriezās pret durvīm.

BUMS! BUMS!

Sofija sarauca degunu. – Viņš varēja vienkārši pieklauvēt, vai ne?

Slēdzis salūza. Eņģes nodrebēja.

Agata piespiedās pie sienas, savukārt Sofija glīti salika rokas un sakārtoja kleitu, it kā gaidīdama karalisku viesi. – Labāk iedot viņam, ko vajag, neceļot lieku brēku.

Kad durvis sāka padoties, Agata nolēca no gultas un metās pie tām. Sofija pārgrieza acis. – Tak apsēdies vienreiz! – Agata ar visu augumu, cik tik bija spēka, turēja durvis ciet, taču tās ar apdullinošu troksni atsprāga vaļā, aizlīdzinot viņu pāri istabai.

Tas bija Sofijas tēvs, bāls kā palags. – Es kaut ko redzēju! – viņš smagi elsa, vicinot lāpu.

Tad Agata pamanīja, kā kuprainā ēna uz sienas saplūst ar Stefana plecīgo apveidu. – Tur! – viņa kļiedza. Tēvs pagriezās, taču ēna nopūta lāpu. Agata izvilka no kabatas sērkociņus un aizdedzināja. Sofijas tēvs bezsamaņā gulēja uz grīdas. Meita bija pazudusi.

Laukā atskanēja kļiedzieni.

Pa logu Agata redzēja, kā ciemata iedzīvotāji brēkdamī dzenas pakaļ Sofijai, kuru ēna stiepa uz meža pusi. Aizvien vairāk un vairāk ciemata iedzīvotāju aurodami dzinās...

Toties Sofijas smaids pletās līdz ausīm.

Agata izlēca pa logu un brāzās viņai pakaļ. Taču tieši tad, kad ciemata iedzīvotāji sasniedza Sofiju, lāpas it kā uz burvja mājienu uzsprāga un ietvēra viņus uguns lokos. Agata izvairījās no liesmojošajām lamatām un steidzās glābt draudzeni, pirms ēna viņu ievelk mežā.

Sofija juta, ka viņas ķermenis vairs neslid pa mīksto zāli, bet gan velkas pa akmeņiem un dubļiem. Viņa sarauca uzacis, iedomājoties, ka skolā ieradīsies nosmulētā kleitā. – Es tiešām biju domājusi, ka šeit būs kalpi, – viņa sacīja ēnai. – Vai vismaz ķirbja kariete.

Agata skrēja kā bulta, taču Sofija jau bija gandrīz nozudusi aiz kokiem. Visapkārt liesmu mēles stiepās arvien garākas un garākas, gatavas aprīt visu ciematu.

Redzējuma uguns mūri, Sofija izjuta atvieglojumu, zinot, ka tagad viņu neviens nespēs glābt. *Bet kur ir otrs bērns? Kur ir Ļaunajam paredzētais?* Tātad viņa bija kļūdījusies ar Agatu. Juzdama, kā viņu ievelk mežā, Sofija atskatījās uz uguns sienu un nosūtīja atvadu skūpstu ikdienišķās dzīves lāstam.

– Ardievu, Gavaldona! Ardievu, peticīgās ambīcijas! Ardievu, viduvējība...

Tad viņa ieraudzīja Agatu metamies cauri liesmām.

– Agata, *nē!* – Sofija iekliedzās.

Agata uzlēca draudzenei virsū, un viņas abas tika ievilkta tumsā.

Acumirkļi uguns ap ciemata iedzīvotājiem izdzisa. Viņi iedrāzās mežā, taču koki brīnumainā kārtā kļuva resni un ērkšķaini, neļaudami izspraukties cauri.

Bija par vēlu.

– KO TU DARI? – auroja Sofija, grūstīdama un skrāpēdama Agatu, kamēr ēna abas vilka arvien dziļāk piķa melnajā mežā. Agata mežonīgi sita, cenzdamās

atbrīvot Sofiju no ēnas tvēriena un ēnu no Sofijas rokām. – TU VISU SABOJĀSI! – Sofija gaudoja. Agata iekoda viņai rokā. – AAAAAUUUUU!!! – Sofija iekaucās un pagriezās tā, lai Agata vilktos pa dubļiem. Agata pagrieza Sofiju atpakaļ un rāpās tuvāk ēnai, ar tupelēm iesizdama Sofijai pa seju.

– PAGAUDI TIKAI, KAD ES TIKŠU TEV PIE RĪKLES...

Abas sajuta, ka paceļas no zemes.

Kad meitenes ieskāva kaut kas piltuvveidīgs un auksts, Agata sameklēja kleitas kabatā sērkokciņu, uzšķīla to pret savu kaulaino plaukstu locītavu un nobālēja. Ēna bija pazudusi. Draudzenes bija ietītas vītenaugos, kuri viņas cēla milzīgā gobā un nolaida uz apakšējā zara. Meitenes pablenza viena uz otru un centās atgūt elpu, lai varētu parunāt. Pirmajai tas izdevās Agatai.

– Mēs *tūlīt pat* dodamies mājās.

Zars nolīgojās, nostiepās kā linga un kā lodes uzrāva abas augšā. Pirms kāda no meitenēm paguva iekliegties, viņas nosēdās uz cita zara. Agata tvēra pēc jauna sērkokciņa, taču zars izlicās un aizsāva abas uz nākamo zaru, savukārt tas aizmeta viņas uz nākamo. – CIK AUGSTS IR ŠIS KOKS? – Agata spiedza. Meitenes kā bumbiņas tika svaidītas pa zariem, viņas uztriecās viena otrai virsū un sasitās, kleitas plosīja ērkšķi un zari, līdz beidzot abas nonāca pašā augstākajā zarā.

Gobas galotnē atradās milzīga, melna ola. Meitenes neizpratnē blenza uz to. Ola pārplīsa, nošķiezdama abas ar tumšām, lipīgām gļotām, un no tās parādījās milzu

putns, kurš sastāvēja vienīgi no kauliem. Tas uzmeta skatienu meitenēm un palaida niknu ķērcienu, kas sāpīgi iegriezās bungādiņās. Tad putns sagrāba meitenes savos nagos un laidās lejā no koka, bet viņas kļiedza, vismaz šajā jautājumā būdamas vienisprātis. Kaulainais putns laidās cauri melnajam mežam, bet Agata drudžaini citu pēc cita aizdedzināja sērkokociņus pret putna ribām, uz mirkli izgaismojot kvēlojoši sarkanās acis un spurainās ēnas. Visapkārt garie koki snaikstījās pēc meitenēm, putnam laižoties lejā un ceļoties augšā, lai no tiem izvairotos, līdz priekšā nogranda pērkons, un viņi taisnā ceļā ieskrēja negaisā un zibeņos. Uguns šautras lika kokiem liekties viņiem pretī, un meitenes centās paslēpt seju no lietus, dubļiem un biezokņa, zirnekļu tīmekļiem, bišu spietiem un čūskām, līdz beidzot putns metās iekšā ērkšķu pilnajos mežrožu krūmos, bet meitenes sastinga un aizvēra acis, gaidot sāpes...

Tad iestājās klusums.

– Agata...

Agata atvēra acis un ieraudzīja saules starus. Palūkojusies uz leju, viņa noelsās.

– Tā ir *īsta*.

Tālu lejā virs meža pletās divas augstas pils. Viena pils ar sārtiem un ziliem stikla torniņiem mirdzēja saulainā miglā virs zaigājoša ezera. Otrās pils nomelnējās un nelīdzenās, asās smailes kā briesmoņa zobi dūrās caur negaisa mākoņiem.

Labā un Ļaunā skola.

Kaulainais putns pārlaidās pāri Labā skolas torņiem, un tā nagu tvēriens kļuva vājāks. Agata šausmās centās

sagrābt draudzeni, taču ieraudzīja laimē starojošo Sofijas seju.

– Agij, es esmu *princese!*

Taču putns nometa tieši Agatu.

Sofija apstulbusi raudzījās, kā Agata iekrīt sārtā cukurvates dūmakā. – Paga... nē...

Putns mežonīgi nesās uz Ļaunā skolas torņu pusi, stiepdams pretī žokļus jaunam upurim.

– Nē! Es esmu *labā!* Tā bija nepareizā! – Sofija kļiedza.

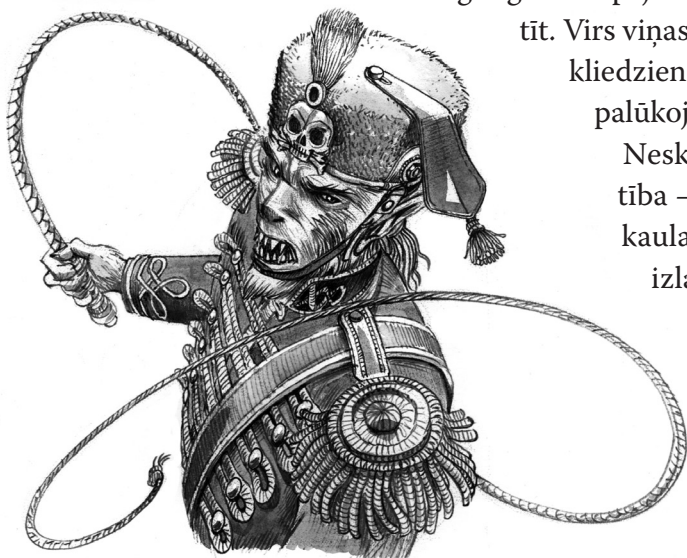
Un pēc mirkļa viņa tika iesviesta ellišķīgā tumsā.

Lielā kļūda

Sofija atvēra acis un ieraudzīja, ka peld smirdīgā grāvī, līdz malām pilnā ar biezu, melnu zampu. No visām pusēm viņu ieskāva drūmi miglas vaļņi. Meitene centās piecelties, taču kājas nevarēja sataustīt pamatu, un viņa grimā; dūņas ieplūda degunā un dedzināja rīkli. Cinīdamās pēc elpas, viņa kaut kam pieķērās un ieraudzīja, ka tas ir pusapēstas kazas skelets. Sofijai aizrāvās elpa, un viņa centās aizpeldēt prom, taču tālāk par degungalu nespēja neko saska-

tīt. Virs viņas atbalsojās kliedzieni, un Sofija palūkojās augšup.

Neskaidra kustība – tad ducis kaulainu putnu izlauzās caur miglu un iemeta grāvī kliezdošus bērņus.

Kad kliegzieni pārvērtās šlakstos, sekoja nākamais putnu uzlidojums, tad – vēl viens, līdz visas debesis bija krītošu bērnu pilnas. Sofija ar acs kaktiņu pamanīja strauji tuvojošos putnu un pašāvās malā tieši brīdī, kad sejā trāpīja dūņu lādiņš.

Sofija noslaucīja no acīm lipīgās gļotas un attapās vaigu vaigā ar zēnu. Vispirms viņa ieraudzīja, ka tam nav krekla. Zēna krūtis bija nīkulīgas un bālas, bez cerības uz muskuļiem. No mazās galvas spiedās laukā garš deguns, viņam bija asi zobi un melni mati, kas krita pāri mazām, apaļām ačelēm. Viņš izskatījās pēc ļaunas zebiekstes.

– Putns apēda manu kreklu, – viņš teica. – Drikst pataustīt tavus matus?

Sofija parāvās atpakaļ.

– Ļaundarus parasti netaisa ar princešu matiem, – zēns sacīja, pa suniskam peldēdams viņai tuvāk.

Sofija izmisumā meklēja kādu ieroci – zaru, akmeni, beigtu kazu...

– Varbūt mēs varam būt koju biedri vai labākie draugi, vai kādi nekādi čomi, – zēns runāja, būdams nu jau dažu collu attālumā. Viņš bija kā Redlijs, kurš ir saņēmis drosmi un pārvērties par grauzēju. Zēns pastiepa kaulaino roku, lai pieskartos Sofijai, savukārt viņa bija gatava zvelt tam pa aci, kad abiem pa vidu nokrita kliegzošs bērns. Sofija metās citā virzienā, bet, kad atskatījās, Zebiekste jau bija nozudis.

Cauri miglai Sofija manīja, kā bērnu ēnas bradā starp peldošajām somām un koferiem, meklējot savas mantas. Tie, kuriem izdevās atrast, turpināja virzīties lejup pa straumi pretī draudīgajai gaudošanai tālumā.

Sofija sekoja šiem peldošajiem apveidiem, līdz migla izklīda, atklājot krastu, kurā uz pakājkājām stāvēja asinsarkanās karavīru jakās un melnās ādas biksēs tērpts vilku bars, švikstinādams pātagas, lai nostādītu skolēnus rindā.

Sofija pieķērās pie krasta, lai izlīstu laukā, taču sastinga, ieraudzījusi savu atspulgu grāvī. Kleita bija notašķīta ar dubļiem un olas dzeltenumu, seja spīdēja no smirdošiem, melniem netīrumiem, bet mati bija kļuvuši par slieku ģimenes mājokli. Viņa tvēra pēc elpas...

– *Palīgā!* Esmu nepareizā sko...

Vilks izrāva viņu no grāvja un aizsvieda ierindā. Sofija pavēra muti, lai protestētu, taču ieraudzīja Zebieksti peldam viņai tuvāk, kvekšķot: – Pagaidi mani!

Sofija aši pievienojās drūmo bērnu rindai, kuri cauri miglai vilka savas ceļasomas. Ja kāds čammājās, vilks acumirkli noplikšķināja pātagu, tāpēc Sofija soļoja raiti, visu laiku tīrīdama kleitu, izlasīdama tārpus un apraudādama savas ideāli sapakotās somas, kuras bija palikušas kaut kur tālu aiz muguras.

Torņa vārti bija darināti no dzelzs piķiem, caur kuriem izvīta dzelonštieple. Pieiedama tuvāk, Sofija ieraudzīja, ka tā nemaz nav dzelonštieple, bet gan melnu odžu vilnis, un tas šaudījās un šņāca viņas virzienā. Iespiegdamās Sofija izšāvās cauri vārtiem un atskatījās uz rūsas klātajiem vārdiem, kurus virs vārtiem turēja divi izkalti melni gulbji:

**ĻAUNĀ APMĀCĪBAS UN GRĒKU
PAVAIROŠANAS SKOLA**

Priekšā kā spārnots dēmons slējās skolas torņi. Galvenais tornis, kurš bija celts no melniem akmeņiem ar sīkiem raibumiem, kā neveikls rumpis rēgojās caur dūmakainiem mākoņiem. No tā sāniem laukā spraucās divi resni, salocīti piķi, no kuriem kā asiņojoši spārni karājās dzīslaini, sarkani staipekņi.

Vilki veda bērnus pretī ieejai galvenajā tornī – garam, robainam tunelim, kurš atgādināja krokodila rīkli. Sofijai pār kauliem skrēja šermuļi, tunelim kļūstot aizvien šaurākam un šaurākam, līdz viņa tik tikko spēja saskatīt priekšā ejošo bērnu. Viņa izspraucās starp diviem robainiem akmeņiem un nonāca pilošā uzgaidāmajā telpā, kur oda pēc sapuvušām zivīm. Velnišķīga paskata figūras liecās lejup no akmens spārēm, žokļos turēdamas degošas lāpas. Plikpaurainas, bezzobainas raganas dzelzs statuja ar ābolu rokā dūmojot kvēloja draudīgajā uguns gaismā. Pie sienas uz apdrupušas kolonnas bija uzrakstīts milzīgs N burts, izrotāts ar ļauniem velnēnu, troļļu un harpiju viepļiem, kuri kāpelēja pa burtu kā pa koku. Uz nākamās kolonnas manīja asinsarkanu E burtu, uz kura šūpojās milži un goblini. Rāpodama bezgalīgajā rindā, Sofija secināja, ka burti uz kolonnām veidoja vārdu “NEKAD”, un piepeši attapās pietiekami dziļi telpā, lai saskatītu, kurp aizlokās bērnu rinda. Pirmo reizi viņa skaidri redzēja pārējos skolēnus un gandrīz noģība.

Vienai meitenei bija atbaidošs sakodiens, plāni matu kušķi un nevis divas, bet viena acs – tieši pieres vidū. Kāds zēns bija kā mīklas kalns ar milzīgu vēderu, kailu galvu un uzblīdušiem locekļiem. Pa priekšu vilkās gara

auguma vīpsnājoša meitene ar slimīgi zaļu ādu. Citam zēnam bija tik daudz matu uz ķermeņa, ka viņš varētu būt pērtiķis. Visi bērni bija apmēram Sofijas vecumā, taču ar to līdzība beidzās. Tā bija nožēlojama masa no kropolīgiem augumiem, atbaidošām sejām un neticami cietsirdīgu izteiksmi tajās – gluži kā meklējot kaut ko tādu, ko varētu ienīst. Cits pēc cita skatieni pievērsās Sofijai, un viņi atrada meklēto – apstulbušu princesi kristāla korpītēs un zelta cirtām.

Sārtu rozi ērkšķu vidū.

Grāvja otrā pusē Agata gandrīz nosita feju.

Viņa atjēdzās zem sarkanām un dzeltenām lilijām, kuras bija iegrimušas dzīvā sarunā. Agata bija pārliecināta, ka tiek runāts par viņu, jo lilijas nekautrīgi rādīja uz viņu ar lapām un pumpuriem. Taču tad jautājums šķita nokārtots, un puķes kā norūpējušās omītes salika un apvija savus kātus Agatai ap plaukstas locītavām. Tad tās raušus uzrāva viņu kājās, un Agata palūkojās uz meiteņu pilnu pļavu, kuras kā puķes brīnišķi ziedēja ap mirdzošo ezeru.

Agata nespēja noticēt savām acīm. Meitenes auga tieši no zemes. Vispirms no mīkstas zemes izspraucās galva, tad kakls, krūtis, tad viņas stiepās un stiepās, līdz iestiepa rokas pūkainās, zilās debesīs un nostājās uz zemes smalkās korpītēs. Taču ne jau no zemes dīgstošo meiteņu skats satrauca Agatu visvairāk, bet gan tas, ka šīs meitenes *nepavisam* nelīdzinājās viņai.

Meiteņu sejas – dažas gaišas, dažas tumšas – bija nevainojamas un staroja no veselības. Viņām bija mirdzošu

matu viņi, sasukāti un sasprogoti kā lellēm, bet mugurā gaisīgas kleitas persiku, dzeltenā un baltā krāsā – gluži kā Lieldienu olas. Dažas bija augumā īsākas, citas – garas un staltas, taču visām bija tievs viduklis, slaidas kājas un trausli pleci. Arvien jaunām skolniecēm uzplaukstot pļavā, katru sagaidīja komanda, kurā bija trīs fejas ar mirdzošiem spārnieniem. Vizuļojot un čalojot tās atbrīvoja meitenes no netīrumiem, ielēja tasītēs medus tēju un pieskatīja viņu bagāžu, kura izlida no zemes kopā ar savu īpašnieci.

Agatai nebija ne jausmas, no kurienes bija uzradušās šīs skaistules. Lai nejustos tik neveikli, viņa tikai vēlējās, kaut cauri zemei izsprauktos kāda drūma paskata vai izspūrusi meitene. Taču visapkārt bezgalīgi ziedēja sofijas, kurām bija viss, kā trūka Agatai. Viņai vēderā iemetās pazīstamais kauns. Vajadzēja kādu dobumu, kurā ielīst, kapsētu, kurā paslēpties, kaut ko, lai viņas visas pazustu...

Tieši tad Agatai iekoda feja.

– Kas, pie velna...

Agata centās nokratīt tinkšņošo radījumu no savas rokas, taču tas lidoja un iekoda viņai vispirms kaklā, tad – dibenā. Pārējās fejas centās nomierināt rupekli, kamēr Agata kauca, taču feja sakoda arī tās un atkal uzbruka Agatai. Dusmās viņa mēģināja noķert feju, taču tā kustējās zibenīgi ātri, un Agata bezjēdzīgi lēkāja riņķī, kamēr feja viņai turpināja kost, līdz beidzot nejauši ielidoja Agatai mutē, un meitene to norīja. Agata atviegloti nopūtās un palūkojās apkārt.

Sešdesmit skaistas meitenes blenza uz viņu. Dadzis rožu dārzā!

Agata sajuta dūrienu rīklē un izklepoja feju. Viņai par pārsteigumu, tas izrādījās zēns.

Tālumā no pasakainas sarkana un zila stikla pils viņpus ezeram atskanēja maiga zvanu skaņa. Katra feju komanda satvēra savu meiteni aiz pleciem, pacēla un lidoja pāri ezeram uz torņiem. Agata apsvēra bēgšanas iespēju, taču, pirms paguva mesties prom, sajuta, ka divas feju meitenes viņu ceļ gaisā. Lidojot prom, Agata atskatījās uz trešo feju – zēnu, kas viņu bija sakodis un nu stingri stāvēja uz zemes. Viņš sakrustoja rokas un purināja galvu, tā nepārprotami norādot, ka ir notikusi briesmīga kļūda.

Kad fejas nolaida meitenes stikla pils priekšā, tās atbrīvoja viņu plecus un ļāva iet pašām. Taču abas Agatas fejas viņu turēja un vilka uz priekšu kā cietumnieci. Agata atskatījās pāri ezeram. *Kur ir Sofija?*

Ezera vidū kristāldzidrais ūdens kļuva par gļotainu zampu, bet pelēka migla apsedza visu, kas atradās pretējā krastā. Ja Agatai būs jāglābj draudzene, viņai būs jāatrod veids, kā tikt pāri šim staignājam. Taču vispirms jātiek vaļā no spārnotās sodības. Bija jānovērš to uzmanība no sevis.

Priekšā virs vārtiem spoži mirdzēja vārdi:

LABĀ SKOLA APGAISMĪBA UN BURVESTĪBA

Agata burtos pamanīja savu atspulgu un aizgriezās. Viņa ienāda spoguļus un par katru cenu no tiem vairījās.

(*Cūkas un suni nesēž, apbrīnodami sevi, viņa uzskatīja.*) Iedama uz priekšu, Agata palūkojās uz matētajām pils durvīm, uz kurām rotājās divu baltu gulbju emblēma. Durvīm atveroties un fejām sapulcinot meitenes šaurā, spoguļiem klātā gaitenī, rinda apstājās, un meiteņu bariņš kā haizivis sastājās ap Agatu.

Kādu brīdi viņas blenza uz Agatu, it kā gaidīdamas, ka tiks norauta maska, zem kuras būs princese. Agata centās notvert meiteņu skatienus, taču spoguļos ieraudzīja vienīgi neskaitāmus savas sejas atspulgius un uzreiz piekala acis marmora grīdai. Dažas fejas iedūcās, lai mudinātu meitenes virzīties uz priekšu, taču vairums tikai tupēja uz viņu pleciem un vēroja. Visbeidzot viena no meitenēm, kurai bija līdz viduklim gari, zeltaini mati, sulīgas lūpas un acis kā topāzi, iznāca priekšā. Viņa bija tik skaista, ka neizskatījās īsta.

– Sveika, mani sauc Beatriksa, – viņa mīlīgi teica.
– Es nedzirdēju tavu vārdu.

– Tāpēc, ka es to nenosaucu, – nodurtu galvu atbildēja Agata.

– Esi droša, ka atrodies pareizā vietā? – Beatriksa jautāja, šoreiz vēl saldāk.

Agata juta, ka mēles galā ir vārds – vārds, kuru viņai vajadzēja, taču tas nekādi nedevās rokā.

– Hm, es...

– Varbūt esi atpeldējusi uz nepareizo skolu? – Beatriksa smaidīja.

Vārds skaidri iezīmējās Agatas prātā. *Uzmanības novēršana. Diversija.*

Agata ielūkojās Beatriksas žilbinošajās acīs. – Ši ir Labā skola, vai ne? Leģendārā skola skaistām un cēlām meitenēm, kurām ir lemts kļūt par princesēm?

– Ak, – Beatriksa savilka lūpas. – Tātad tu neesi apmaldijusies?

– Vai sajaukusi? – ierunājās cita meitene ar tumsnēju ādu un piķa melniem matiem.

– Vai akla? – teica cita ar rubīnsarkanām cirtām.

– Tādā gadījumā esmu pārliecināta, ka tev līdzī ir Ziedu metro caurlaide, – Beatriksa turpināja. Agata samirkšķināja acis. – Kas?

– Tava *biļete* uz Ziedu metro, – atkārtoja Beatriksa. – Nu tas, kā mēs visas šeit nonācām. Vienīgi *oficiāli* uzņemtiem skolēniem ir Ziedu metro caurlaide.

Visas meitenes pastiepa lielas zeltītas biļetes, uz kurām karaliski kaligrāfiskā rokrakstā bija uzrakstīti viņu vārdi un uzspiests Skolas Direktora melnbalto gulbju zīmogs.

– Ak *tā* Ziedu metro caurlaide! – Agata iesmējās. Viņa iebāza rokas kabatās. – Panāciet šurp, un es jums parādīšu...

Meitenes aizdomīgi sastājās apkārt. Tikmēr Agatas rokas taustījās pēc līdzekļa diversijai: sērkokociņi... monētas... sausas lapas...

– Tuvāk taču!

Meitenes murminādamas pienāca vēl tuvāk. – Tai nevajadzētu būt tik mazai, – Beatriksa bozās.

– Mazgājot sarāvās, – Agata attrauca, sataustījusi vēl sērkokociņus, izkusušu šokolādi, putniņu bez galvas (Pļāvējs tos slēpa viņas drēbēs). – Tai tepat kaut kur jābūt...

– Varbūt tu esi to pazaudējusi, – aizrādīja Beatriksa. Naftalīna bumbiņas... zemesriekstu čaumalas... vēl viens beigts putniņš...

– Vai noliki to kaut kur citur. – Beatriksa iesmējās. Putns? Sērkociņš? Aizdedzināt putnu ar sērkociņu?

– Bet varbūt tu mums *sameloji*?

– Ā, beidzot jūtu.

Taču vienīgais, ko Agata juta, bija satrauktas tirpas uz kakla.

– Tu taču zini, kas notiek ar tiem, kas ienāk bez atļaujas? – Beatriksa nerimās.

– Te būs... – *Dari taču kaut ko!*

Meitenes draudīgi sastājās apkārt.

Rīkojies!

Viņa izdarīja pirmo, kas ienāca prātā, – palaida skaļu purkšķi.

Efektīva diversija rada haosu un paniku. Agata panāca abus. Riebīgajiem izgarojumiem izplatoties šaurajā gaitenī, spiedzošas meitenes pa kaklu pa galvu metās patvērumā, bet fejas ģība no smakas, atstājot tukšu ceļu līdz pat durvīm. Vienīgi Beatriksa stāvēja ceļā, pārāk satriekta, lai kustētos. Agata piegāja viņai klāt.

– BŪ!

Beatriksa metās bēgt.

Jozdama uz durvīm, Agata ar lepnumu atskatījās, kā meitenes pieplok pie sienām un grūstās, lai paglābtos. Pārņemta ar domām par Sofijas izpestīšanu, viņa izbrāzās pa matētajām durvīm un skrēja uz ezeru. Taču tieši tad, kad viņa pie tā nonāca, ūdens pacēlās un ar milzīgu

vilni ieskaloja Agatu atpakaļ pa durvīm cauri spiedošajām meitenēm, līdz viņa piezemējās uz vēdera pelķē.

Agata pieslējās kājās un sastinga.

– Sveicināta, jaunā princese! – teica lidojoša septiņas pēdas gara nimfa. Tā pavirzījās malā, atklājot tik krāšņu uzgaidāmo telpu, ka Agatai aizrāvās elpa. – Laipni lūgta Labā skolā!

Sofija nespēja aprast ar šīs vietas smaku. Virzoties rindā uz priekšu, viņa rīstījās no nemazgātu ķermeņu, appelējušu akmeņu un vilku smirdoņas sajaukuma. Sofija pastiepās uz pirkstgaliem, lai saskatītu, kurp rinda dodas, taču bija redzama tikai neglīteņu parāde, kurai nebija gala. Citi skolēni uz viņu nikni lūrēja, taču meitene atbildēja ar laipnāko smaidu, ja nu tā izrādītos tikai pārbaude. Tai bija jābūt pārbaudei, kļūdai vai jokam, vai *kaut kam tamlīdzīgam*.

Viņa pagriezās pret pelēku vilku. – Es neapšaubu jūsu autoritāti, tomēr gribētu satikt Skolas Direktoru. Domāju, ka viņš... – Vilks ierēcās, nošķiezdams viņu ar siekalām. Sofija vairs neuzstāja.

Viņa kopā ar pārējiem pēkšņi iegāzās applūdušā priekštelpā, kur nevainojami cita aiz citas vijās augšup trīs melnas šķības trepes. Vienās trepēs, kurās bija izgrebti briesmoņi, uz margām bija rakstīts “ĻAUNPRĀTĪBA”, otrās, izrotātām ar izgrebtiem zirnekļiem, uz margām bija teikts “POSTS”, bet trešajās, kuras bija rotātas ar čūskām, bija uzrakstīts “NETIKUMS”. Sofija

ievēroja, ka ap trepēm uz sienām bija dažādu krāsu rāmji. Katrā rāmī bija ievietots bērns portrets līdzās zīmējumam no pasakgrāmatas, kurš attēloja to, par ko skolēns bija kļuvis pēc skolas pabeigšanas. Zelta rāmī karājās eņģeliskas mazas meitenes portrets, bet tam blakus – lielisks zīmējums, kurā attēlota viņa kā atbaidoša ragana, kas slejas pār nemaņā gulošu jaunavu. Zem abām ilustrācijām bija piestiprināta zelta plāksnīte:

LAPSU MEŽA KATRĪNA

Sniegbaltīte (Ļaundare)

Nākamajā zelta rāmī ievietotajā portretā bija redzams smīnošs zēns ar kopā saaugušām uzacīm, bet blakus zīmējumā viņš bija redzams kā pieaugušais, kurš tur nazi, piespiestu pie sievietes rīkles.

DROGANS NO ČUKSTUKALNIEM

Zilbārdis (Ļaundaris)

Zem Drogana karājās sudraba rāmis ar kaulainu zēnu salmu dzelteniem matiem. Viņš vēlāk pārvērties par vienu no divpadsmit cilvēkēdājiem, kuri noposta ciematu.

KĪRS NO PAMEŽA

Īkstītis (Izpalīgs)

Tad Sofija pašā apakšā pamanīja apsūbējušu bronzas rāmi, kurā bija redzams sīciņš, plikpaurains zēns ar

izbailēs ieplestām acīm. Šo zēnu viņa pazina. Viņu sauca Beins. Viņš mēdza kost visām Gavaldonas glītajām meitenēm, taču pirms četriem gadiem viņu nolaupīja. Bet Beinam blakus nebija zīmējuma. Tikai aprūsējusi plāksnīte ar uzrakstu:

NEVEIKSMINIEKS

Sofija lūkojās uz Beina šausmu pilno seju un juta, kā sažņaudzas vēders. *Kas ar viņu notika?* Viņa skatījās uz tūkstošiem zelta, sudraba un bronzas rāmju, kas aizpildīja ik sprīdi priekštelpas sienas: raganas, kuras nogalina princeses, milži, kas aprij cilvēkus, dēmoni, kas dedzina bērnus, briesmīgi cilvēkēdāji, groteskas gorgonas, jātnieki bez galvas, nežēlīgi jūras briesmoņi. Reiz – neveikli pusaudži. Tagad – absolūta ļaunuma portreti. Pat tie ļaundari, kuri gāja bojā šaušalīgā nāvē, – Rumpelstiķis, Milzis no pasakas par garo pupu, vilks no pasakas par Sarkangalvīti –, visi tika uzzīmēti savā zvaigžņu stundā, it kā viņi būtu iznākuši no pasakām kā uzvarētāji. Sofijas iekšas vēlreiz sagriezās, kad viņa ieraudzīja, ka pārējie bērni uz šiem portretiem veras pielūgsmes pilnā bijībā. Pār Sofiju nāca šausminoša apskaidrība. Viņa stāvēja vienā rindā ar nākamajiem slepkavām un monstriem.

Sofijai uz pieres izsitās auksti sviedri. Viņai bija jāatrod kāds mācībspēks. Kāds, kurš varētu pārskatīt uzņemto skolēnu sarakstu, lai pārliecinātos, ka viņa nokļuvusi nepareizā skolā. Taču pagaidām manāmi bija vienīgi vilki, kuri neprata runāt, kur nu vēl lasīt.

Nogriežoties plašākā gaitenī, Sofija priekšā ieraudzīja sarkanādainu rūķi ar rāgiem, kurš stāvēja uz saliekamajām trepēm un pie tukšās sienas nagloja portretus. Sofija klusā cerībā sakoda zobus, virzoties viņam tuvāk. Prātodama, kā lai piesaista sev rūķa uzmanību, Sofija piepeši ievēroja, ka rāmjos pie šīs sienas redzamas pazīstamas sejas. Tur bija uzburbušais miklas zēns, kuru viņa bija redzējusi pirmīt un zem kura portreta bija paraksts “Brons no Ērkšķrozēm”. Blakus bija attēlota vienacainā meitene ar matu kumšķiem – “Arahne no Lapsu meža”. Sofija pētīja skolasbiedru portretus, kā gaidīdama viņu baismīgo pārtapšanu. Skatiens apstājās pie Zebiekstes. “Horts no Asiņainajām klintīm”. *Horts. Izklaušās pēc slimības*. Viņa virzījās ierindā tālāk, gatava pasaukt rūķi...

Tad Sofija ieraudzīja rāmi zem viņa āmura.

Pretī smaidīja viņas pašas seja.

Iespiegdamās Sofija izšāvās no rindas, uzrausās pa trepēm un izrāva portretu no pārsteigtā rūķa pirkstiem. – Nē! Es esmu *labajos!* – viņa auroja, taču rūķis atņēma portretu, un tad abi plūcās, spārdīdamies un skrāpēdami, līdz Sofijai apnika un viņa iecirta rūķim pļauku. Tas iespiedzās kā maza meitene un atvēzējās pret Sofiju ar savu āmuru. Viņa izvairījās, taču zaudēja līdzsvaru, saliekamās trepes sazvārojās un nogāzās starp sienām. Izstiepusies uz pakāpieniem, Sofija palūkojās lejā uz rūcošiem vilkiem un nirdzošiem skolēniem. – Man jāsatiek Skolas Direktors! – Tad nenoturējās, pārslidēja pāri trepēm un nokrita rindas priekšā kā čupa.

Ragana ar tumšu ādu un milzīgu furunkulu uz vaiga
iespieđa Sofijai rokās papīra lapu.

**SOFIJA NO AIZMEŽIEM
ĻAUNAIS, 1. MĀCĪBU GADS
ĻAUNPRĀTĪBAS TORŅIS 66**

Nodarbība

Mācītspēki

1. NEGLĪTOŠANA	Prof. Biliuss Menlijs
2. IZPALĪGU APMĀCĪBA	Kastors
3. LĀSTI UN NĀVĒJOŠAS LAMATAS	Lēdija Leso
4. NELIETĪBAS VĒSTURE	Prof. Augusts Seders
5. PUSDIENAS	
6. ĪPAŠĀS SPĒJAS	Prof. Šēba Šīka
7. IZDZĪVOŠANA PASAKĀS	Juba Gnoms
(MEŽA GRUPA NR. 3)	

Sofija apstulbusi paskatījās augšup. – Tiekamies klasē, ragana no Aizmežiem! – vecene noķērcā. Pirms Sofija paguva atbildēt, milzis iesvieda viņai rokās ar lenti pārsietu grāmatu saini.

“Labākie neliešu monologi”, 2. izdevums

“Ciešanu lāsti”, 1. gads

“Noviču rokasgrāmata cilvēku nolaupīšanā un slepkavībās”

“Vispārējais iekšējais un ārējais neglītums”

“Kā pagatavot bērnus” (Jaunas receptes!)

Ar grāmatām jau pilnīgi pietika, taču tad Sofija ieraudzīja, ka lente, ar kuru sainis bija pārsiets, ir dzīvs zutis. Viņa iekliedzās un nometa grāmatas, pirms plankumains satīrs iespieda viņai rokās sasmakušu melnu drānu. Izritinājusi to, Sofija sarāvās, jo ieraudzīja bēdīga paskata noplukušu tuniku, kas izskatījās kā noskrandis aizkars.

Viņa pablenza uz pārējām meitenēm, kuras liksmi vilka mugurā riebīgo uniformu, pārskatīja grāmatas un salīdzināja stundu sarakstus. Sofija lēnām palūkojās uz savu melno tērpu, uz grāmatām, kas bija nosmērētas ar zuša gļotām, un stundu sarakstu. Tad uz pašas portretu, kurš mīlīgi smaidīja no sienas.

Sofija ņēma kājas pār pleciem.

Agata saprata, ka atrodas nepareizā vietā, jo pat mācībspēki raidīja uz viņu mulsus skatienus. Skolotāji izkārtojās alai līdzīgā stikla foajē uz četrām vītņu kāpnēm – divām sārtām, divām zilām – un apbēra jaunās skolnieces ar konfeti. Sieviešu kārtas profesoriem mugurā bija vienāda fasona kleitas dažādās krāsās: cieši piegulošas, ar augstu apkaklīti un mirdzošu sudraba gulbja emblēmu sirds pusē. Katra pasniedzēja kleitu bija papildinājusi ar kaut ko savu: izrotājusi ar kristāliem, no pērlītēm izšuvusi ziedus vai pat piešuvusi tilla lenti. Savukārt visiem vīriešu kārtas pasniedzējiem mugurā bija augumam pieguloši koši uzvalki visās varavīksnes krāsās, kurus papildināja pieskaņota veste, šaura kakla-saite un ar tādu pašu sudraba gulbja emblēmu izrotātā krūšu kabatiņā iebāzts krāsains mutautiņš.

Agata acumirkli ievēroja, ka visi ir daudz pievilcīgāki par tiem pieaugušajiem, kurus viņa bija sastapusi agrāk. Pat vecāka gadagājuma pasniedzēji izskatījās biedroši eleganti. Agata vienmēr bija centusies sev iestāstīt, ka skaistums ir bezjēdzīgs, jo tas ir pārejošs. Taču te bija pierādījums, ka skaistums ir mūžīgs.

Skolotāji mēģināja apslēpt bakstišanu ar elkoni un sačukstēšanos, ieraugot līdz ādai izmirkušu skolnieci, kura izskatījās atrodamiem nevietā, taču Agata bija radusi ievērot šādu attieksmi. Tad viņa pamanīja skolotāju, kurš nebija tāds kā pārējie. Izceldamies uz loga vitrāžas fona savā āboliņzaļajā uzvalkā un sudrabortajiem matiem, viņš ar spožām, lazduriekstu brūnām acīm starojoši raudzījās uz Agatu, it kā viņa šeit pilnīgi iederētos. Agata nosarka. Ikviens, kurš uzskatīja, ka viņa šeit iederas, ir cirvis. Aizgriezdamās viņa meklēja mierinājumu niknajās meitenēs apkārt, kuras nepārprotami nebija aizmirsušas incidentu.

– Kur tad zēni? – Agata dzirdēja, kā viena meitene jautā kādai citai, skolniecēm pulcējoties pretī trim milzu lidojošajām nimfām ar luminiscējošu krāsu matiem un lūpām – viņas izsniedza stundu sarakstus, grāmatas un formas tērpus.

Agata, iedama rindā aiz citām meitenēm, varēja kārtīgāk aplūkot grezno trepju telpu. Uz sienas viņai pretī bija uzgleznots milzīgs sārts E burts, ap kura stūriem lidinājās rūpīgi uzzīmēti eņģeļi un silfīdas. Uz pārējām sienām arī bija sārti un zili burti, kuri kopā veidoja vārdu “MŪŽAM”. Stūrī pie katras sienas simetriski bija ierīkotas četras vītņu kāpnes, kuras apgaismoja augsts logs ar vitrāžu. Uz vienas no divu zilo kāpņu margām bija uzrakstīts vārds “GODS” un līdzās atradās stikla oforti ar

bruņiniekiem un karaļiem, savukārt uz otru kāpņu margām bija uzraksts “VARONĪBA”, kuru rotāja zili ciļņi ar tajā attēlotiem medniekiem un strēlniekiem. Uz sārto stikla kāpņu margām bija zeltīti uzraksti “ŠĶĪSTĪBA” un “ŽĒLSIRDĪBA”, tos papildināja izsmalcinātas frīzes, kurās attēlotas jaunavas, princeses un labsirdīgi dzīvnieki.

Absolventu portreti klāja augstu kristāla obelisku, kurš telpas vidū stiepās no pienbaltās marmora grīdas līdz kupolveida griestu lūkai. Obeliska augšpusē zelta rāmjos atradās to skolnieču portreti, kuras pēc skolas absolvēšanas kļuva par princesēm un karalienēm. Obeliska vidū bija sudraba rāmji ar tām skolniecēm, kuru likteņi bija pieticīgāki un kuras kļuva par brašām draudzenēm, apzinīgām māsaimniecēm un feju krustmātēm. Bet apakšā, putekļiem klāti, atradās bronzas rāmjos ievietoti nesekmīgo audzēkņu portreti, kuri kļuva par izpalīgiem un kalpiem. Tomēr, neatkarīgi no tā, vai skolēns kļuva par Sniega karalieni vai skursteņslauķi, Agata redzēja, ka viņiem visiem bija vienlīdz skaistas sejas, laipni smaidi un dvēseliskas acis. Šeit, meža vidū paslēptā stikla pilī, bija sapulcējušies paši labākie, lai kalpotu Labajam. Un te nu viņa bija – nožēlojamā nelaiimes čupuņa, kas kalpo kapsētām un purkšķiem.

Agata, aizardējusi elpu, gaidīja, kamēr beidzot nonāca līdz sārmtatainajai nimfai. – Ir notikusi kļūda, – Agata elsoja, bet no viņas pilēja ūdens un sviedri. – Šeit jābūt manai draudzenei Sofijai.

Nimfa pasmaidīja.

– Es centos viņu apturēt, – Agata teica, ar cerību steidzīgi berot vārdus. – Taču es samulsināju putnu un

tagad esmu šeit, bet viņa – otrā tornī. Viņa ir skaista, un viņai patīk sārta krāsa, toties es... Nu paskatieties uz mani! Es saprotu, ka jums vajadzīgi skolēni, taču Sofija ir mana labākā draudzene, un, ja viņa paliek, tad jāpaliek arī man, bet mēs *nevaram* palikt, tāpēc, lūdzu, palīdziet viņu atrast, lai mēs varētu atgriezties mājās.

Nimfa viņai pasniedza pergamenta loksni.

Agata no Aizmežiem

LABAIS, 1. gads

Šķīstības tornis 51

Nodarbība

Mācībspēki

1. SKAISTINĀŠANA	Prof. Emma Anemone
2. PRINCESES ETIĶETE	Pollūkss
3. KŪMUNIKĀCIJA AR DZĪVNIEKIEM	Princese Uma
4. VARONĪBAS VĒSTURE	Prof. Augusts Seders
5. PUSDIENAS	
6. LABIE DARBI	Prof. Klarisa Dūjiņa
7. IZDZĪVOŠANA PASAKĀS	Juba Gnoms
(MEŽA GRUPA NR. 3)	

Agata apstulbusi blenza uz sarakstu. – Bet...

Nimfa zaļiem matiem iespieda viņai rokās grozu ar grāmatām, no kurām dažas spraucās laukā.

“Skaistuma priekšrocības”

“Prinča iekarošana”

“Labā izskata recepšu grāmata”

“Princese ar mērķi”

“Dzīvnieku runa 1: riešana, zviegšana & čivināšana”

Tad nimfa ar ziliem matiem pasniedza viņai formas tērpu – šaušalīgi īsu sārtu sarafānu ar neļķēm izrotātām piederknēm, kas bija jāvelk virs baltas mežģīņu blūzes, kurai, šķīta, trūkst trīs pogu.

Agata satriekta lūkojās visapkārt uz nākamajām princesēm, kuras ciešāk sajoza savas sārtās kleitas. Viņa paskatījās uz grāmatām, kuras vēstīja, ka skaistums ir privilēģija, ka viņa var iekarot staltu princi un sarunāties ar putniem. Viņa skatījās uz stundu sarakstu, kurš bija paredzēts kādai, kas ir skaista, cēla un laipna, tad palūkojās uz izskatīgo skolotāju, kurš joprojām smaidīdams skatījās uz viņu, it kā gaidīdams, ka Agata no Gavaldonas gūs dižus panākumus.

Agata izdarija vienīgo, ko prata, sastopoties ar cerībām, kuras liktas uz viņu.

Viņa joņoja augšā pa zilajām Goda kāpnēm, cauri jūras krāsas zālēm, fejām sparīgi tinkšķot aiz viņas. Agata brāzās cauri gaitenīem, augšup pa trepēm, un viņai nebija laika pievērst uzmanību tam, ko redz, – nefrīta gridām, mācību klasēm no saldumiem, bibliotēkai no zelta –, līdz beidzot sasniedza pēdējo trepju posmu un pa matēta stikla durvīm metās uz torņa jumta. Viņai priekšā pavērās satriecošs, saules pieliets gaisa dārzs ar kociņiem, apcirptiem dažādās figūrās. Pirms Agata paguva ieraudzīt, kas tās bija par figūrām, pa durvīm ielauzās fejas, no mutes izšaudamas lipīgus

zelta pavedienus, lai noķertu bēgli. Agata pieliecās, lai izvairītos no tīmekļiem, un rāpoja kā vabole cauri milzu dzīvžogiem. Pielēkdama kājās, viņa ieskrējās un uzlēca uz lielākās skulptūras – muskuļota prinča, kurš turēja zobenu, paceltu augstu virs diķa. Agata uzrāpās pa lapu zobenu līdz tā smailei, ar spērieniem atvairīdama ņudzošās fejas. Taču drīz vien feju uzradās pārāk daudz, un tieši tad, kad tās izspļāva savus vizuļojošos tīmekļus, Agata nenoturējās un iegāzās ūdenī.

Atverot acis, viņa izrādījās pavisam sausa.

Dīķis droši vien bija portāls, jo tagad Agata atradās kristālzilā velju galerijā. Meitene palūkojās augšup un sastinga. Viņa stāvēja šaura akmens tilta sākumā, kurš cauri biežajai miglai stiepās pretī izdrupušajam tornim otrpus ezera. Tilts starp abām skolām!

Viņas acis svilināja asaras. Sofija! Viņa varēs izglābt draudzeni!

– Agata!

Agata samiedza acis un ieraudzīja, ka cauri miglai skrien Sofija.

– Sofija!

Izstieptām rokām abas meitenes metās pāri tiltam, izkliedamas viena otras vārdu...

Viņas ietricās neredzamā barjerā un atsprāga nost.

Sāpju apstulbināta, Agata skatījās, kā vilki aiz matiem aizvelk Sofiju atpakaļ uz Ļaunā skolu.

– Jūs nesaprotat! – Sofija brēca, redzot, kā fejas sagrābj Agatu. – Tā ir kļūda!

– *Te nav kļūdu*, – norūcās vilks.

Izrādās, viņi tomēr prata runāt.